

Povești însuflețite, povestitori cu har

GHIDUL POVEȘTIILOR DIGITALE “VOCEA NOASTRĂ CONTEAZĂ!”

FEBRUARIE 2023

EDITOR:

Asociația Națională a Bibliotecarilor și Bibliotecilor Publice din România

Proiect derulat de:

Vocea noastră contează!

Proiectul "Vocea noastră contează!" este derulat de Asociația Asistență și Programe pentru Dezvoltare Durabilă – Agenda 21 în parteneriat cu Asociația Națională a Bibliotecarilor și Bibliotecilor Publice din România, Asociația Startlight Petra și Norsensus Mediaforum Norvegia și beneficiază de o finanțare în valoare de 88.430,24 euro, prin programul Active Citizens Fund România, finanțat de Islanda, Liechtenstein și Norvegia prin Granturile SEE 2014-2021. Conținutul acestui material nu reprezintă în mod necesar poziția oficială a Granturilor SEE și Norvegiene 2014-2021; pentru mai multe informații accesați www.eeagrants.org. Informații despre Active Citizens Fund România sunt disponibile la www.activecitizensfund.ro.

Scopul proiectului este de a schimba mentalitățile și atitudinile cetățenilor din București, Buzău și Râmnicu Sărat prin activități de advocacy care să promoveze drepturile omului, ale copilului, concepute pentru a lupta împotriva stereotipurilor, prejudecăților, precum și a practicilor de excludere și marginalizare care afectează copiii și tinerii cu deficiențe de auz și de vedere și familiile acestora.

Durata: 1 august 2021 – 28 februarie 2023

Beneficiari: 940 de copii și tineri cu dizabilități de vedere și auz, din 7 unități școlare.

Beneficiari indirecti: elevi din 10 școli din învățământul de masă, cadre didactice, părinți, cetățeni, ONG-uri, colaboratori, experți, factori de decizie, aproximativ 5000 de beneficiari finali estimați.

OBIECTIVE

- Creșterea competențelor grupurilor vulnerabile de a dialoga cu factorii de decizie, capabili să se implice în procese decizionale, să își revendice drepturile și să participe la viața comunității.
- Abordarea inovativă și integratoare a incluziunii, în care beneficiarii înșiși sunt implicați și vor deveni creatori a 50 de povești digitale originale.
- Promovarea activității de voluntariat, prin implicarea a 25 de voluntari din șapte școli din învățământul public de masă și a patru biblioteci publice.
- Creșterea capacității financiare și multiplicarea surselor de venit ale asociației, precum și de diseminare a rezultatelor proiectului, prin organizarea unui eveniment de strângere de fonduri.

ACTIVITĂȚI DE FORMARE

- Curs formare voluntari

Un training de 3 zile cu 3 module pentru 25 de voluntari: prezentarea particularităților grupurilor țintă și documentele strategice care fundamentează drepturile omului, ale copiilor, ale persoanelor vulnerabile; experiența implicării voluntarilor din Norvegia în acțiuni care să protejeze drepturile omului, cu prioritate a celor vulnerabili; schimbările climatice și importanța implicării tinerilor în protecția mediului.

- Formarea grupurilor țintă

2 cursuri de formare a 3 zile organizate la București și Buzău cu 28 de copii și tineri, cadre didactice /curs formare. Participanții vor învăța drepturile copilului și omului, ale persoanelor cu dizabilități, despre activități de advocacy pentru a-și promova drepturile. Un alt modul va fi dedicat schimbărilor climatice și protecției mediului.

Ulterior, participanții la curs vor fi furnizori de formare în școală, organizând un curs în fiecare din cele 7 unități de învățământ speciale, cu colegii lor.
Total beneficiari: 105 copii și tineri.

ACTIVITĂȚI DE CERCETARE

- Raport privind percepția cetățenilor despre persoanele cu dizabilități, drepturile lor, cu accent pe grupurile țintă vizate în proiect și propuneri pentru prevenirea încălcării drepturilor.
- Chestionarul va fi aplicat unui număr de 1.200 de cetățeni din cele 3 locații: București, Buzău și Râmnicu Sărat.
- 2 chestionare sondaj de opinie, inițial și final de identificare a gradului de cunoaștere a drepturilor omului, aplicate în cele 14 școli implicate în proiect

CAMPANIE DE CONȘTIENTIZARE ȘI ADVOCACY

- 14 ateliere cu copii și tineri din cele 7 școli speciale pentru identificarea barierei de incluziune socială, profesională și educațională.
- 1 atelier în București de elaborare a Position Paper pe baza documentelor elaborate în școli. Documentul va fi transmis Comitetului Drepturilor Omului de la Geneva, membrilor Senatului și autorităților centrale și locale responsabile.
- 10 ședințe de conștientizare în școlile din învățământul de masă – voluntarii împreună cu o persoană cu dizabilitate de succes, vor merge în 10 școli din București și județul Buzău pentru a oferi informații despre persoanele cu deficiențe de vedere și auz și importanța integrării lor în societate.

POVEȘTI DIGITALE

Activitatea propune utilizarea tehnicii de istorisire a poveștilor digitale, de către persoanele cu deficiențe de auz și de vedere. Beneficiarii vor fi încurajați să își

creeze propriile povești, folosind videoclipuri, texte, fotografii și alte instrumente. Un număr de 50 de povești digitale vor fi produse și incluse într-un Ghid. O sinteză cu cele mai reușite povești va fi transcrisă în limbaj braille.

STREET EVENT – campanie publică cu accent pe grupurile vulnerabile

- 3 campanii publice cu durata de 1 zi, în cele 3 locații – designul va fi realizat de 14 reprezentanți ai grupului țintă și de voluntari, care vor proiecta împreună elementele specifice ale campaniei publice
- Invitați - 15 ONG-uri care lucrează cu persoane cu dizabilități
- 2 ateliere cu 30 de cetățeni participanți la eveniment vor fi organizate pentru prezentarea poveștilor digitale
- Poveștile digitale proiectate pe billboard

ACTIVITĂȚI DE INFORMARE ȘI COMUNICARE

- Conferința de lansare și conferința finală
- 10 emisiuni radio dedicate proiectului
- Informații pe website-urile partenerilor și în social media
- Materiale promoționale: afișe, pliante, bannere, tricouri

ACTIVITĂȚI DE DEZVOLTARE ORGANIZAȚIONALĂ:

Creșterea capacității financiare și multiplicarea surselor de venit ale asociației, precum și de diseminare a rezultatelor proiectului, prin organizarea unui eveniment de strângere de fonduri și respectiv traducerea raportului anual în limba engleză, astfel încât să se lărgască și la nivel european sfera de informare cu privire la modul în care Active Citizens Fund sprijină creșterea capacității organizațiilor neguvernamentale.

PARTENERI LA NIVEL LOCAL

BUCUREȘTI

- ▶ Liceul Tehnologic Special “Regina Elisabeta”
- ▶ Școala Gimnazială Specială pentru Deficienți de Vedere
- ▶ Liceul Tehnologic Special nr. 3
- ▶ Școala Gimnazială Specială pentru Surzi nr. 1
- ▶ Colegiul Tehnic “Anghel Saligny”
- ▶ Liceul Teoretic “Lucian Blaga”
- ▶ Colegiul Național “Emil Racoviță”
- ▶ Colegiul Național “Ion Neculce”
- ▶ Biblioteca Națională a României
- ▶ Biblioteca Metropolitană București

BUZĂU

- ▶ Liceul Special pentru Deficienți de Vedere
- ▶ Liceul Tehnologic Special pentru copii cu deficiențe auditive
- ▶ Colegiul Național Pedagogic “Spiru Haret”
- ▶ Colegiul Național “Mihai Eminescu”
- ▶ Biblioteca Județeană “V. Voiculescu” Buzău

RÂMNICU SĂRAT

- ▶ Centrul Școlar de Educație Incluzivă Râmnicu Sărat
- ▶ Liceul Teoretic Râmnicu Sărat
- ▶ Biblioteca Municipală “Corneliu Coposu” Râmnicu Sărat

Iceland
Liechtenstein
Norway

**Active
citizens fund**

Vocea noastră contează!

POVEȘTI DIGITALE CU ȘI DESPRE
TINERII CU DEFICIENȚE DE AUZ ȘI VEDERE

Vocea noastră contează

Proiect derulat de:
Agenda 21
ANPR
STARLIGHT
PETRA
NorSensus
MEDIAFORUM

Proiect derulat de: Asociația Asistenți și Programatori pentru Dezvoltare Personală - Agenda 21 în parteneriat cu:
Asociația Națională a Bibliotecarilor și Bibliotecilor Publice din România, Asociația Starlight Petra și NorSensus
Mediaforum Norvegici cu sprijin financiar Active Citizens Fund România, program financiar de înaltă
Coordonator: Norvegia prin Sprijinul SEE 2014-2021

www.activecitizensfund.ro

Valoarea finanțării proiectului: 88.430,24 euro

„Bană, numele meu este Valentin. Îmi place să învăț lucruri noi la școală și mă străduiesc să răspund corect, îmi fac întotdeauna temele și îmi respect profesorii. Dacă aș putea schimba ceva în societate, aș încerca să îi conving pe toți oamenii din jur că și noi, copiii cu cerințe speciale, putem să terminăm o școală, putem să muncim și să ne câștigăm pâinea, ne putem descurca și nu trebuie să fim priviți altfel. Mi-aș dori să pot face oamenii mai buni, mai altruști, mai toleranți, mi-aș dori să pot schimba ceva astfel încât nivelul de trai să fie altul.”

Billboard expus în Buzău

IOANA CRIHANĂ

ANBPR

Experiența proiectului „Vocea noastră contează!” a relevat un mare potențial de exprimare și valorizare a sensibilității creatoare a copiilor și tinerilor cu deficiențe de vedere și auz. Ca un gest recuperator, și uneori chiar terapeutic, copiii cu dizabilități au fost îndrumați să își spună propriile povești despre valorile, emoțiile, provocările și reflecțiile personale. Dorindu-ne ca aceste povești de viață și mesaje pline de trăire și candoare să ajungă în formă nealterată la cât mai mulți exponenți ai comunității, am apelat la experiența a doi realizatori de povești digitale, care i-au asistat pe copii și tineri în deprinderea tehnicii Digital Storytelling.

Așa se face că, pe durata implementării proiectului, copiii și tinerii cu deficiențe de vedere și auz au devenit autorii și naratorii a 50 de povești digitale, produse cu suportul celor doi realizatori de povești digitale calificați. Experții noștri în tehnica poveștilor digitale, Laura și Octavia, alături de profesorii și îndrumătorii micilor beneficiari, i-au instruit și ghidat pe copiii și tinerii cu deficiențe în procesul de alegere și rafinare a scenariului narativ, i-au familiarizat cu metodologia de creare a unui fragment epic relevant și cu utilizarea tehnologiei pentru imortalizarea poveștii într-un format audio-video accesibil și de impact. În general, poveștile reflectă experiențe personale emoționante, dau glas valorilor și convingerilor și surprind percepția pe care acești copii și tineri o au despre propria dizabilitate.

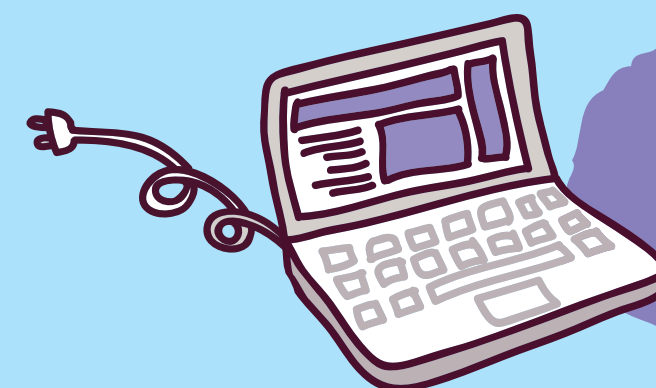
ADRIAN PANĂ
elev

POVESTE DIGITALĂ
coordonată de Laura Caplea

Bună ziua, mă numesc Pană Adrian, am 24 de ani și învăț la liceul LSP din Buzău. În clasa a XII-a am făcut trecerea de la persoane nevăzătoare la cea de nevăzător, în 2015, iar în 2018 am venit la această instituție pentru a continua cursurile. Cu ajutorul domnilor profesori, mi-am descoperit noi pasiuni cum ar fi: șahul, care este accesibilizat pentru noi, nevăzătorii, domnii profesori, fiind foarte bine antrenați pentru a ne ajuta să ne dezvoltăm potențialul. De asemenea, am înțeles foarte bine. Relieful României și Europei, ca de exemplu, întrucât doamna profesoară de geografie ne face hărțile accesibilizate pentru a putea înțelege în detaliu cum arată hărțile pe care le văd văzătorii. Aici și la școală am dobândit o anumită independență sau autonomie. Întrucât putem să ne orientăm cu bastonul. Sunt și profesori specializați pentru a ne ajuta să ne orientăm.

O altă pasiune mare de a mea, pe care am uitat să o menționez, este aceea că în timpul liber eu tricotez. Lucru care mă destresează. Am creat până acum 4 pulovere, sunt la al 5-lea, și îmi place ceea ce fac. Lucrul acestea îl fac în timpul liber, în cămin. Vă mulțumesc că ați avut răbdare să mă ascultați și vă doresc o zi bună.

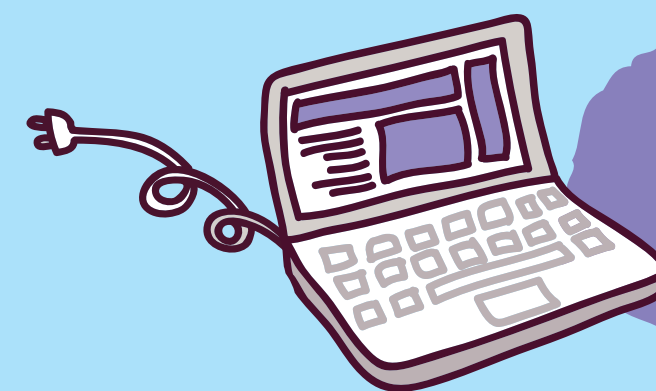
ALEXANDRA POȘTAȘU

elevă

Sunt Alexandra Poștașu, elevă în clasa a IX-a la Liceul Tehnologic Special Nr. 3, din București. În ciuda deficienței de auz, eu cred că pot sparge barierele impuse de societatea care nu este pregătită să accepte astfel de persoane. Am văzut lucrul ăsta de multe ori când am mers cu clasa în excursii sau la diverse activități extrașcolare. Oamenii auzitori se uitau la noi de parcă eram niște extratereștri. Profesorii noștri sunt cei care ne-au ajutat să comunicăm cu auzitorii. În familie, când mergem în concediu, niciodată nu pot să-mi fac prieteni din rândul lor, al celor „normali” pentru că nu sunt dispuși să încerce să comunice cu noi. De aceea, eu mă străduiesc să folosesc foarte mult limbajul verbal, chiar dacă este dublat de cel gestual. Insist să mă fac înțeleasă de toată lumea pentru că VREAU să nu mai existe aceste bariere între oameni. Am văzut discriminare și la examenele naționale, unde proba scrisă este aceeași ca la copiii auzitori, neînțelegând cei din Ministerul Educației că avem și noi idei, noțiuni însușite foarte multe, dar exprimarea este mult diferită de a copiilor auzitori. Cum să pui un elev deficient de auz să-ți descrie foșnetul frunzelor sau să argumenteze dacă muzica este importantă sau nu în viața oamenilor?

Vreau să subliniez că sunt un copil ca toți ceilalți, cu visuri, dorințe și aspirații. Îmi place să mă joc, să râd, să fac glume, să citesc etc. Iubesc școala și vreau să ajung CINEVA în viață.

ANA MARIA
elevă

POVESTE DIGITALĂ
coordonată de Laura Caplea

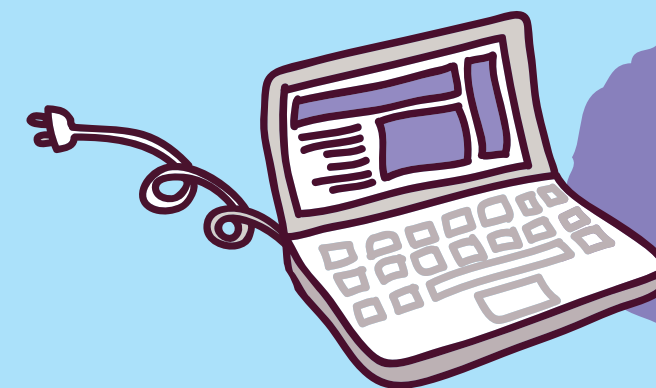
Sunt elevă în clasa a XI-a A, la Liceul Tehnologic Special Nr. 3 din București. Am venit la acest liceu de la o altă școală și sunt mulțumită pentru că aici m-am integrat mai ușor, am reușit să îmi fac prieteni ca mine, pentru că aici înțeleg mai bine când se predau lecțiile și mă înțeleg mai bine cu colegii mei. Îmi place aici că se fac multe activități, interacționăm mult cu colegii dar și cu elevi din alte școli, se organizează excursii în România și în alte țări. Materiile mele preferate sunt limba română, fizica, limba engleză și mai ales geografia.

Hobby-urile mele sunt să ascult melodii pentru că mă motivează, mă fac să am o stare mai bună și mă liniștesc, să dansez, să fac sport, să călătoresc în jurul lumii, să învăț multe lucruri noi, să gătesc și multe altele.

În viitor aș vrea să îmi îndeplinesc visurile mele, adică să devin make-up artist și nails artist, probabil mi-aș dori să îmi deschid un salon. De fiecare dată când ajung acasă mă bucur la maxim pentru că știu că mă așteaptă familia mea și două pisici adorabile pe care le iubesc enorm de mult. Încrederea în mine o simt atunci când mă machiez, atunci mă simt cel mai bine, dar și naturală mă iubesc așa cum sunt, oricum aș fi.

Eu din punctul meu de vedere, aș schimba lumea, să fie mult mai bună, să fim darnici, să ajutăm. Aș face o lege pentru animalele care sunt aruncate pe stradă, să existe un veterinar și un adăpost pentru ele, mai ales iarna. Iubesc foarte mult animalele, nespus de mult!

În cercul de prieteni mi-aș dori să nu mai existe bullying, să ne respectăm între noi așa cum suntem noi, frumoși, cu defecte, îmbrăcați de la SH, nu contează, orice ar fi și să ne ajutăm unii cu alții.

ANA MARIA ANDREI

elevă

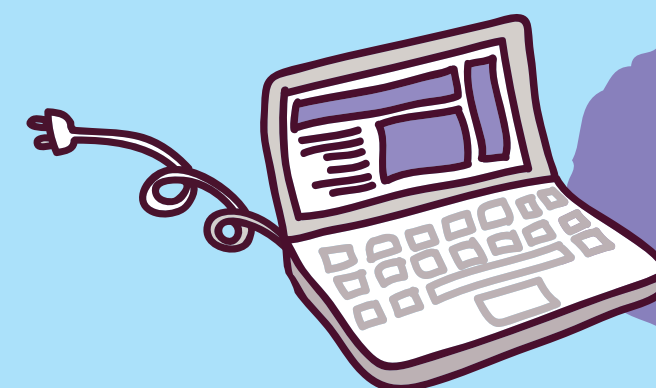
Salutare! Numele meu este Ana Maria și vorbesc cu mâinile. Eu sunt o persoană hipoacuzică și am înțeles cât este de importantă comunicarea între persoanele auzitoare și cele fără auz. De aceea îmi place să traduc informația în și din limbajul mimico-gestual. Am fost de multe ori "vocea" persoanelor fără auz, dar și "mâinile" care transmit informație pentru persoanele auzitoare. Mă simt bine când ajut oamenii să comunice.

Numele meu este Anamaria, sunt o persoană cu deficiență de auz și vorbesc cu mâinile.

Eu sunt o persoana hipoacuzică și am înțeles cât este de importantă comunicarea între persoanele auzitoare și cele fără auz.

ANDREI IONIȚĂ
elev

Sunt Andrei Ioniță, elev în clasa a XII-a la Liceul Tehnologic Special Nr. 3. Aparent sunt doar un copil oarecare. Cu tot ce reprezintă adolescența: sunt descurcăreț în majoritatea situațiilor grele, îmi place să risc, sunt bun la dat sfaturi, limbajul calculatorului îmi este foarte cunoscut.

Grupul meu de prieteni este unul restrâns, dar bine sudat, ne înțelegem foarte bine, împărțim gânduri, idei, visuri. Despre colegii mei pot spune că sunt foarte amuzanți, puțin cam nebunatici în sensul bun al cuvântului, și sunt gata să ajute în orice situație.

Școala la care învăț este una destul de bună, unde profesorii se străduie să ne învețe multe, aplicând metode diferite pentru a face ca orice elev să înțeleagă ce i se predă. Materiile mele preferate sunt limba engleză și sportul. Familia mea este una tipică, ce se preocupă constant de educația mea, dar și de celelalte nevoi ale mele. Mama este cea grijulie, dar tot ea este și cea căreia îi împărtășesc temerile și bucuriile mele.

Îmi place să cred că sunt o fire independentă, la această independență contribuind și cărțile de dezvoltare personală pe care le citesc în timpul liber. Practic baschetul și am acasă trei motani de care sunt foarte atașat. Nimic deosebit până aici în descrierea mea. Dar, în spatele acestor acțiuni, pasiuni, comportamente, stă mult efort depus de cei din jurul meu, dar mai ales de mine.

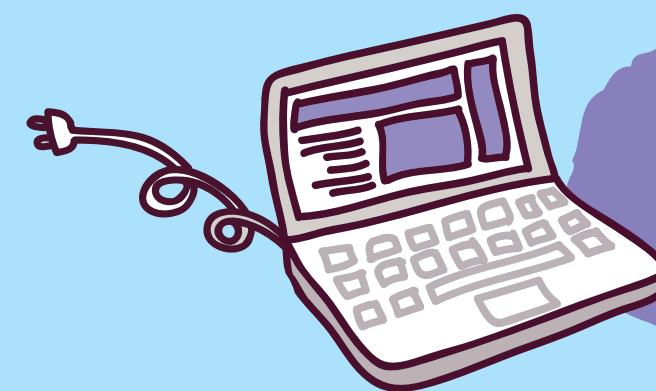
Copiii auzitori au avantajul auzului. Eu doar vizual pot asimila informații. Dacă pentru ei e ceva firesc să audă ceva pe stradă, la televizor și să le rămână înțipărit în memorie, pentru noi, deficienții de auz, trebuie multă muncă, mult exercițiu pentru a ajunge la un rezultat asemănător cu al auzitorului.

Din acest punct de vedere consider că societatea, școala ca instituție, ne tratează diferit, deoarece noi avem nevoie de timp mai mult de asimilare, de programe adaptate nivelului nostru de înțelegere, de interpret pentru a obține o informație reală, nedistorsionată.

Stiu că schimbarea trebuie să vină și din noi, dar nu doar de la noi. Avem nevoie de societate să ne sprijine, să ne ofere timp și mai ales să ne asculte.

ȘI NOI CONTĂM PENTRU SOCIETATEA ACTUALĂ.

ANTONIA CRISTINA NICOLAE IOSIF

elevă

Povestea mea digitală începe în primul rând cu abilitățile mele artistice. Mă numesc Nicolae Iosif Antonia Cristina și învăț la Școala Postliceală cu Profil Analist Programator din cadrul Liceului Tehnologic Special Numărul 3 din București.

Povestea fiecărei persoane pornește întotdeauna cu prezentarea vieții sale în particularitate, pe care o consider în punctul meu de vedere o binecuvântare în sine.

Voi începe să mă prezint cu numele meu de familie și prenumele Nicolae Iosif Antonia Cristina.

Observați ca am pus prima poză ce arată o operă de artă. Poza scoate la iveală propria mea poveste din spatele vieții, cu toate experiențele prin care am trecut împreună cu familia mea, prietenii și alți oameni. Acestia mi-au schimbat viața radical, neștiind de faptul că au avut un impact pentru formarea personalității mele, referindu-mă la atitudinea mea și caracterul specific – care acoperă mare parte din psihicul uman, vorbind din punctul meu de vedere științific.

Ce a contribuit la dezvoltarea abilităților mele?

În prezent, sunt elevă și la Școala Postliceală Sanitară, Fundeni, în anul 1.

Multitudinea de experiențe din anii de gimnaziu, cei petrecuți la liceu, m-au format într-o elevă competitivă și ambițioasă. Competitivitatea și concurența în concursuri și olimpiade au fost sursele principale în declanșarea motivației mele de a deveni mai perseverentă.

Totul a început cu o revelație de la o prietenă, care era și ea foarte pasionată de artă în copilărie. Pe timpuri, acea prietenă venea la mine să-mi arate schițele ei cu forme mai măzgălite - însă cu semnificații greu descifrabile pentru mine. Atunci mi-a apărut pasiunea pentru artă, care urma să îmi schimbe viața într-un sens imprevizibil în primii ani de școală primară, chiar și în anii de gimnaziu.

Arta și spiritul meu de critică și observație au contribuit la formarea abilităților mele în orice lucru, fenomen și eveniment în realitatea actuală. Arta în sine a contribuit și la complexitatea construcției mintale și așa s-a dezvoltat perspectiva mea asupra vieții în ceea ce privește gândirea, memoria, imaginația, creativitatea și motivația.

Toate acestea m-au ajutat foarte mult să fiu admisă la un liceu de arte plastice, „Nicolae Tonitza”, care inițial a fost obiectivul meu și chiar un vis de îndeplinit în gimnaziu.

Pe de altă parte, am și alte hobby-uri: cititul - cărți cu temă științifică, psihiatrie și psihologie, în general știința minții umane; cărți de medicină (anatomie, noțiuni de nursing, semiologie medicală – care este știința studiului simptomelor și sindroamelor). Îmi place sportul – tenisul de masă, și analiza psihologică.

Datorită spiritului meu de observație încă din copilărie, acesta a fost un factor principal în dezvoltarea educației mele. Cuvântul independență are multe contexte în funcție de situație, independența o poate percepe un om care se poate adapta la orice eveniment petrecut în viața cotidiană. În cazul meu, percep independența ca o eliberare sufletească, izolându-mă de gălăgia răsunătoare și agitația înconjurătoare din mediul exterior, pentru a sta singură cu gândurile și emoțiile mele.

Constrângerile persoanelor cu deficiențe de auz vin de la stereotipurile inventate de societate; chiar și de la educația primită de părinți, când descoperă încă din primii ani de copilărie multe categorii sociale de oameni cu dizabilități. Mă refer aici la deficitul de auz, ADHD, autism, deficitul de vedere, tulburări psihice, de personalitate, tulburări de învățare, de intelect.

Din propriile mele experiențe, simt o mare dezamăgire și melancolie în legătură cu realitatea societății. Copiii sunt educați greșit din punct de vedere moral de către părinți, în cazul bullyingului în școală/liceu/facultate și la locul de muncă, chiar și pe stradă. În opinia mea, nu știu dacă societatea s-ar schimba cu adevărat, încă nu cred, deoarece este imposibilă schimbarea mentalității colective din România. Cu siguranță, există mare speranță în promovarea ideologiilor de către organizații și asociații în societate. Din toata inima mea sper să existe schimbări pozitive în rândul oamenilor din societate.

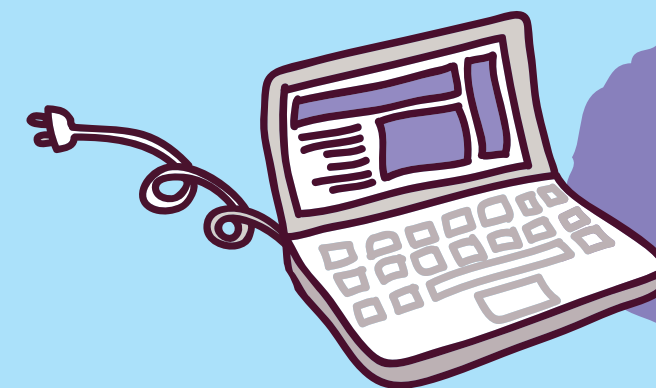

NINA CUGLER

APDD – Agenda 21

Am fost extrem de impresionată de poveștile digitale. Am apreciat forța copiilor și a tinerilor cu dizabilitate de a lupta pentru a deveni independenți și a-și împlini visele, și capacitatea lor de a face performanță. Eu însămi am învățat mult de la ei. Am realizat că sunt copii și tineri cu mare potențial care pot produce valoare adăugată în comunitate. Parcurgerea poveștilor poate schimba mentalitățile populației de toate vârstele, în ceea ce privește asocierea dizabilității cu slăbiciune, neputință sau incapacitate.

ȘTEFAN CĂLDĂRESCU

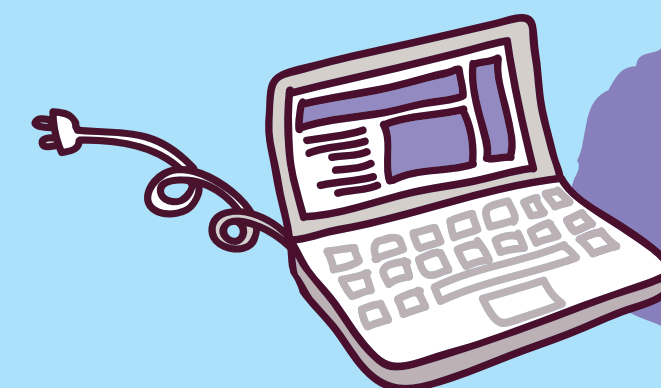
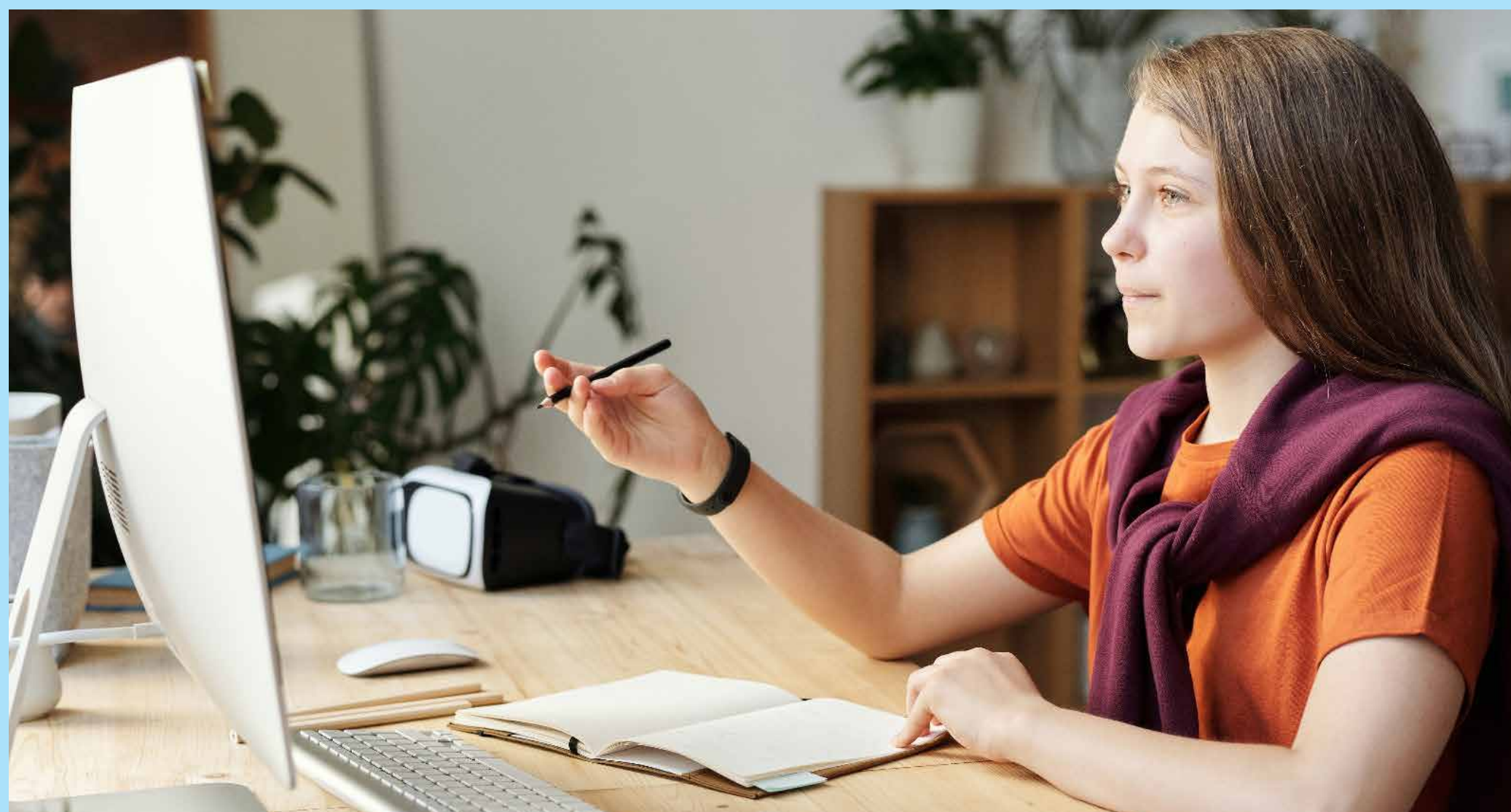
elev

Bună ziua. Eu sunt elev în clasa a XII-a la Liceul Tehnologic Special pentru copii cu deficiențe auditive. Mă numesc Ștefan și nu aud ce se întâmplă în jurul meu. Simt doar câteva vibrații ale sunetelor. Una dintre activitățile mele preferate la școală este să cânt. Eu cânt cu mâinile și cu sufletul. Am cântat alături de colegii mei cu multe ocazii deoarece fac parte din corul școlii, care se numește Corul Sfântului Meletie.

Am cântat alături
de colegii mei cu
multe ocazii,
deoarece fac parte
din corul școlii care
se numește Corul
Sfântului Meletie.

MAIA DĂRĂȘTEANU

elevă

POVESTE DIGITALĂ
coordonată de Laura Caplea

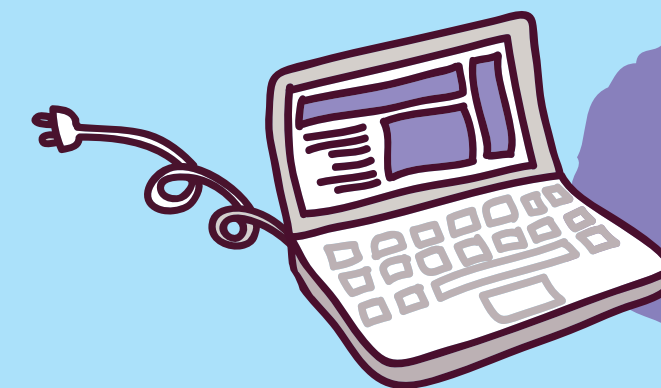

Sunt elevă la Liceul Tehnologic Special Nr. 3. Am multiple abilități, mă adaptez foarte repede în diverse situații, cel mai mult îmi place lumea virtuală, acolo pot fi eu însămi, fără a fi judecată. Pasiunile mele sunt călătoriile în străinătate unde iubesc să adun momente frumoase, dar și locuri ce rămân în sufletul meu pentru toată viața.

În școală îmi place să mă implic în diferite proiecte unde sunt foarte activă și câștig experiențe nenumărate. Prietenii mei îmi place să cred că sunt sinceri, la fel ca mine, de aceea am legat prietenii cu toți colegii din clasă. Ne înțelegem foarte bine și ne ajutăm reciproc. Materiile mele preferate sunt matematica și sportul.

În familie, cel mai bine mă înțeleg cu mama, dar uneori am senzația că nici ea nu mă înțelege. Când ajung în situația asta, mă refugiez în jocul cu animalele de companie. Am avut la un moment dat 9 pisici, dovadă că le iubesc foarte mult. Pasiunile mele sunt călătoriile. Până acum am vizitat Grecia, Ungaria, Austria, iar la noi în țară Brașovul, Predealul, Constanța, Tulcea, Galați... Dar sunt la fel de pasionată și de baschet, pe care-l practic uneori pentru a mă deconecta, când simt că nu mai pot rezista în lumea asta, care are limite și societatea cu constrângerile ei.

Cel mai mult îmi doresc să pot face ceva împotriva poluării excesive. Aș dori să fac campanii de conștientizare a faptului că poluăm excesiv pământul și aerul și să fac asta în randul persoanelor deficiente de auz ca și mine.

ALEXANDRA MIHAELA GHEȚU

studentă

POVESTE DIGITALĂ
coordonată de Laura Caplea

Sunt persoană cu deficiență de auz și mă numesc Ghețu Alexandra-Mihaela. În prezent, sunt studentă la Facultatea de Contabilitate și Informatică de Gestiune, anul 2, la Academia de Studii Economice. Am urmat cursurile Școlii Postliceale de Informatică, specializarea analist-programator, în cadrul aceluiași liceu. Îmi doream să iau diploma de bac și trebuia să am ambiție și mult efort pentru a-mi îndeplini visul. Doar așa am reușit!

Familia mea și prietenii mei întotdeauna mă susțin și îmi respectă deciziile pe care le iau. De obicei, sunt optimistă și am încredere că pot să fac ceea ce îmi doresc. Am devenit independentă deoarece este cel mai bine pentru mine și pentru persoanele din jurul meu să nu depind de nimeni. Părinții m-au educat, în primul rând, cum să am grijă de mine, cum să mă comport și alte subiecte. În al doilea rând, m-am autoeducat, este foarte important respectul pentru mine. Respectul față de oameni și de sine.

Aș dori ca societatea să accepte că există multe persoane cu deficiențe de auz care știu limbajul semnelor, care sunt capabile de multe lucruri, care se pot angaja oriunde și se întâmplă des, ca lumea să nu mai creadă că surzii au probleme psihice, ceea ce nu este adevărat. Au doar pierdere de auz, în rest sunt sănătoși ca și ceilalți oameni. Prefer să fie egalitate, înțelegere și respect.

Pasiunile mele sunt sportul, muzica, plimbările (cu prietenii, familia sau singură), călătoriile etc.

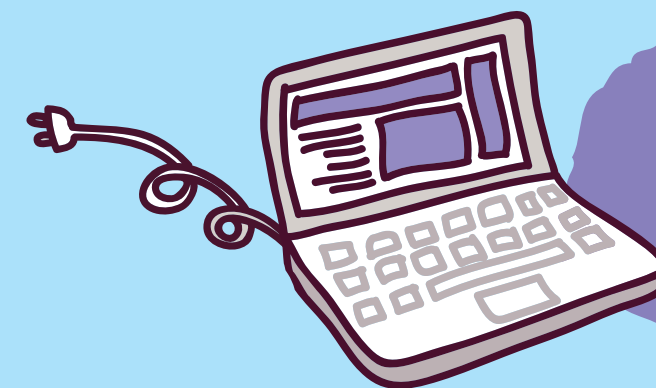

MĂDĂLINA CHEATĂ

elevă

Numele meu este Mădălina, am 16 ani și iubesc animalele. Eu am acasă un câine și o pisică. Când sunt acasă am grijă de animalele mele: le dau apă, mâncare și mă joc cu ele. Pentru mine și pentru animalele mele este foarte important să stăm împreună. Pentru că le iubesc, eu știu foarte multe lucruri despre animale. Când plec de acasă mă despart greu de animalele mele. Dar la școală mă așteaptă două pisici drăguțe și sunt fericită.

CĂTĂLIN ISPAS

elevă

Salut! Sunt Cătălin și sunt o persoană cu deficiență de auz. Iubesc natura și îmi place să văd diferite locuri. Am fost foarte fericit când am văzut împreună cu colegii mei Ținutul Buzăului. Am fost impresionat de tot ce am vizitat, dar mai ales de munții de sare.

Vă așteptăm la Buzău să vedeți locurile minunate care ne înconjoară.

Masive de sare

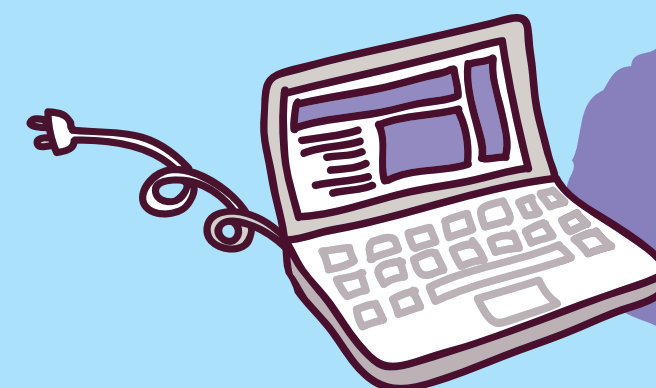

Iubesc natura și îmi place să văd diferite locuri.

Sunt chiar munți albi de sare, cu văi, canioane de sare și cu izvoare sărate.

LAURA GEORGIANA SOTIR
elevă

Eu sunt Sotir Laura Giorgiana și sunt elevă în clasa a IX-a la Liceul Tehnologic Special numărul 3 din București. Sunt serioasă, impunătoare, descurcăreață, ambițioasă la orice lucru, am abilitatea de a da sfaturi bune și sunt lideră într-un grup.

Am o prietenie foarte strânsă cu cel mai bun prieten al meu David, timp de 13 ani, ca și cum ar fi fratele meu din altă mamă și am alți prieteni apropiați cu care mă înțeleg la fel de bine. Recunosc că toți colegii mei sunt năzdravăni și amuzanți, dar mă simt foarte bine lângă ei, ne simțim toți în largul nostru.

Școala unde învăț eu este cea mai bună, îmi place atmosfera, am prieteni care mă adoră, profesorii sunt buni cu mine și totul este extraordinar. Materiile mele preferate sunt: limba română, limba engleză și informatica.

Părinții mei sunt surzi ca mine și asta e un mod ușor de a comunica cu ei orice mă nemulțumește și orice lucru, ei încearcă mereu să rezolve pentru mine, de aceea îi respect mult și îi iubesc din toată inima mea. Dar mi-aș dori să adopt pe viitor o pisică și un câine. Din păcate, nu am animale de companie în bloc, deoarece părinții nu sunt de acord.

Îmi place să joc jocuri logice, precum Sudoku. Hobby-urile mele sunt: să mă uit la seriale asiatice, să învăț, să citesc cărțile pentru dezvoltare personală și despre cum să te iubești pe tine însuși, să gătesc orice fel de mâncare, să îi ajut pe cei care au nevoie de ajutor, iubesc copiii mici. Sunt bună la sport: tenis de masă, karate, zumba, baschet și puțin la fotbal.

Am vizitat alte țări în excursiile făcute cu școala: Grecia, Ungaria, Austria și Bulgaria. Cea mai mare dorință a mea este să vizitez Seul, în Coreea de Sud.

Orașele mele preferate din România, pe care le-am vizitat sunt: Oradea, Brașov, Sighișoara, Sibiu, București, Iași și Hunedoara. Eu, una, am reușit să fiu independentă încă de mică, deoarece am stat la cămin (internat) de când eram la grădiniță și din acest motiv m-am descurcat mereu de una singură. E un lucru bun să fii independent și să nu depinzi de cineva. Educația vine de la sine atunci când vine maturizarea. Eu am multă încredere în mine deoarece mă iubesc așa cum sunt eu și sunt optimistă. Uneori îmi este frică să îmi exprim părerea când este necesar, dar nu las ca asta să îmi influențeze teama și să nu îi mai am alături de mine pe apropiați.

Aș dori ca, în societate, oamenii să fie mai buni cu alți oameni care au probleme, precum: deficiență de auz, de vedere, să îi respecte așa cum sunt ei. Prietenii ar trebui să se susțină reciproc, să se ajute la bine și la rău, să fie sinceri chiar dacă adevărul doare, să fie alături unul de altul în orice situație și să se iubească.

Sunt serioasă,
impunătoare,
descurcăreață,
ambicioasă la
orice lucru, am
abilitatea de a da
sfaturi bune și
sunt lideră
într-un grup.

Mulțumesc
pentru atenție!

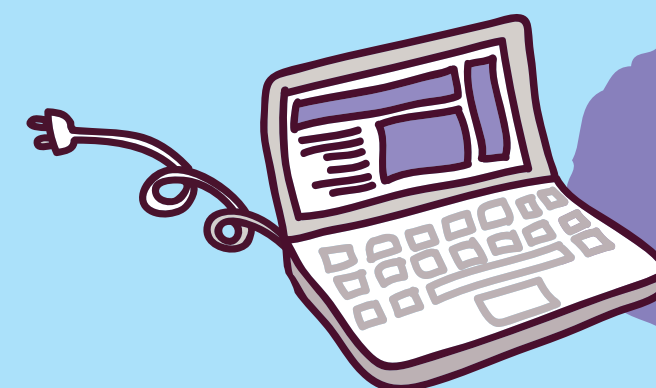

LAURA CAPLEA

Realizator povești digitale

Zeci de povești digitale înseamnă tot atâtea povești de viață, dorințe și voci care parcă așteptau să se facă văzute și auzite, să ajungă la sufletul multor oameni. Până acum n-am avut plăcerea să lucrez cu elevi care au deficiențe de auz și văz, mă bucur însă că acest proiect mi-a scos în cale niște tineri minunați, caractere tari și hotărâte să răzbată prin valurile vieții. De asemenea, îi admir mult și pe cei care-i susțin necondiționat și se ocupă de îndrumarea acestora, reușind să-i așeze pe fiecare pe propriul drum și să-i facă să iubească viața. Poveștile "Vocea noastră contează!" arată că, dacă există susținere, deficiențele de oricare natură ar fi ele, pot fi acceptate, depășite și purtate cu demnitate.

BIANCA MELEK

elevă

Mă numesc Bianca Melek. De mică am fost pasionată de desen și pictură, dar am cochetat și cu diferite sporturi cum ar fi: arte-marțiale, balet, gimnastică ritmică și volei.

Am fost încadrată într-o școală de masă din cartierul unde locuiesc, cu profesor de sprijin. De aici au început toate; mi-am atras foarte multă gelozie (culmea ironiei), fiind diagnosticată cu hipoacuzie, purtătoare de proteze auditive, beneficiam de anumite avantaje în această școală. Colegii mei de atunci vedeau diferențele cu care eram tratată de profesori, și respectiv de profesoara de sprijin, care îmi era alături mai mereu la teste și la orele de matematică mergeam într-o clasă separată și făceam lecțiile cu dânsa. Când rămâneam singură în pauze începea coșmarul; eram jignită, mi se puneă eticheta de surdă, făceau tot felul de glume răutăcioase pe seama mea. Mă trăgeau de păr, mă impingeau și mi-au călcat în picioare pictura pe care o făcusem, apoi mi-au adresat vorbe răutăcioase. Au făcut chiar și un filmuleț pe care l-au postat pe rețelele de socializare. A fost o perioadă grea. Aceste fapte au avut mari repercusiuni asupra mea; am intrat în depresie și nu am mai putut să mă concentrez asupra lecțiilor, și respectiv a examenului de capacitate pe care cu toții trebuia să îl trecem.

Acum, în cadrul acestui liceu, parcă mi-am regăsit liniștea, am foarte multe activități în care sunt implicată, foarte mulți prieteni, care mă susțin și am descoperit rețeta mea de control asupra emoțiilor negative. Îmi controlez mai bine furia, îmi accept mai ușor anumite emoții de care fugeam înainte. Acum știu cum să înlocuiesc gândurile negative cu cele pozitive. Ramân calmă. Am și noi hobby-uri, în cadrul liceului se organizează excursii la munte și la mare, la care particip cu drag și îmi place să experimentez lucruri noi. Îmi place să facem poze și să admirăm natura, animalele. Asta mă ajută foarte mult să îmi revin după pierderea celui mai bun prieten, animalul meu de companie SHELLY, cu care am crescut

timp de 17 ani. Îi aduc un omagiu pe această cale.

Îmi plac foarte mult activitățile în aer liber și ador să merg cu colegii din clasă în parc sau să ieșim împreună la picnic.

Implicându-mă în diverse activități, așa devin independentă și mă pot descurca în societate sau la un loc de muncă, fără a avea nevoie de aparținători, astfel capăt încredere în mine.

Aș vrea ca oamenii să fie mai înțelegători și să se ajute unii pe alții. În școli și licee să nu mai fie bullying, atât pentru copiii normali, cât și pentru copiii cu dizabilități.

Faptul că sunt implicată în proiecte legate de bullying, de drepturile copiilor, de non-discriminare și acceptare a elevilor cu cerințe educaționale speciale, îmi dă curaj în existența mea. Și așa totul se rezolvă și va fi mai ușor. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că m-a creat așa de specială și pot să fac lucruri speciale cu oameni speciali.

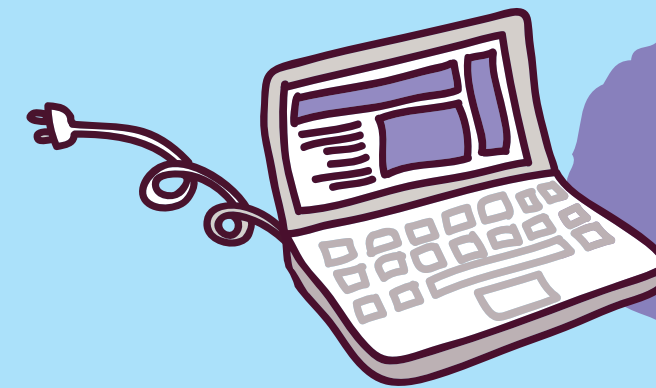
MIHAI NEȚOIȚĂ
elev

Sunt elev în clasa a IX-a la LTSCDA Buzău. Eu am participat la un proiect cu colegi din Turcia și Grecia. Mi-au plăcut întâlnirile online pentru că mi-am făcut prieteni noi. Am făcut multe activități împreună.

Eu am participat la un proiect cu colegi din Turcia și Grecia. Mie mi-au plăcut întâlnirile on line pentru că am cunoscut prieteni noi.

ALEXANDRA PARASCHIV

elevă

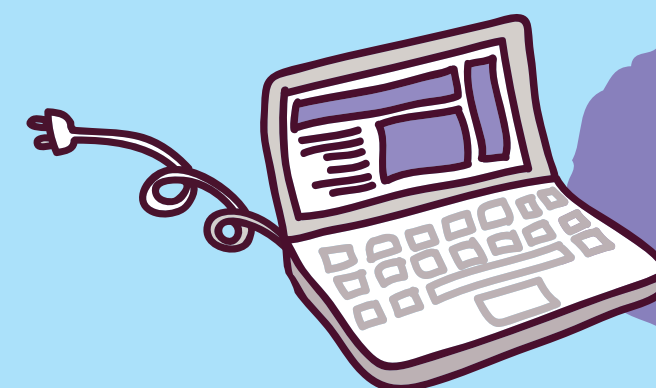
POVESTE DIGITALĂ
coordonată de Laura Caplea

Bună. Mă numesc Alexandra și îmi place să lucrez diferite bijuterii și podoabe. La școală îmi place să particip la activități unde se creează lucruri frumoase. Am multă răbdare și imaginație. Am fost foarte bucuroasă când am descoperit într-o excursie chihlimbarul – o piatră potrivită pentru podoabe și bijuterii și sunt bucuroasă să vă povestesc și vouă despre asta.

Chihlimbarul este o piatră semiprețioasă; este rășina (seva) unor copaci din vechime care s-a transformat în pietre semiprețioase.

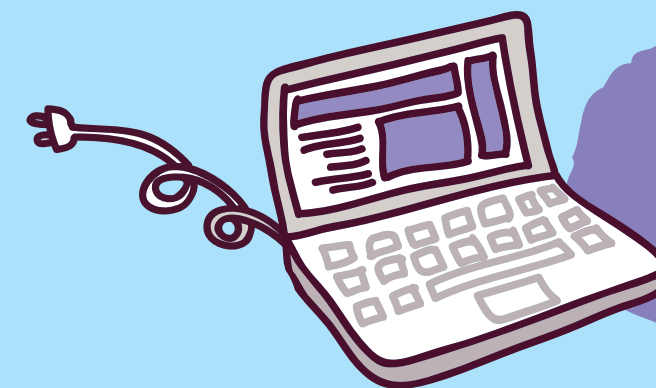
IOHANA SAVU

elevă

Sunt elevă în clasa a XII-a la Liceul Tehnologic Special pentru Copii cu Deficiențe Auditiv Buzău. Salut! Mă numesc Iohana. Îmi place să fiu înconjurată de prieteni cu care pot face diferite activități. În același timp, vreau să mă simt în siguranță atât când comunicăm pe internet, dar și când ne întâlnim. De aceea, am participat împreună la activități în care am învățat cum să ne păzim de pericole. Ne-am informat din cărți, dar mai ales de la persoane care au venit în sprijinul nostru cu sfaturi. Am învățat lucruri noi care ne vor fi de folos, mai ales ținând cont de faptul că eu nu aud.

ANDREI SOFISCHI
elev

Salut! Mă numesc Andrei. Sunt în clasa a IX-a la Liceul Tehnologic Special pentru Copii cu Deficiențe Auditive din Buzău.

Îmi place să mă întâlnesc cu prietenii și să facem diferite activități împreună. Acum vreau să vă povestesc despre o activitate pe care am făcut-o împreună cu prietenii de la Asociația AVATAR. La noi la școală au venit câțiva voluntari care ne-au învățat să ținem ritmul cu ajutorul unei mingi – basketbeat. A fost foarte interesant: așa am descoperit că pot păstra ritmul, chiar dacă nu aud, am descoperit prieteni noi și ne-am distrat mult împreună.

A fost foarte interesant: așa am descoperit că pot păstra ritmul, chiar dacă nu aud, am descoperit prieteni noi și ne-am distrat mult împreună.

ALEXANDRU ZOTICA
elev

POVESTE DIGITALĂ
coordonată de Laura Caplea

Mă numesc Alexandru, am 15 ani, sunt elev în clasa a IX-a la Liceul “Regina Elisabeta”.

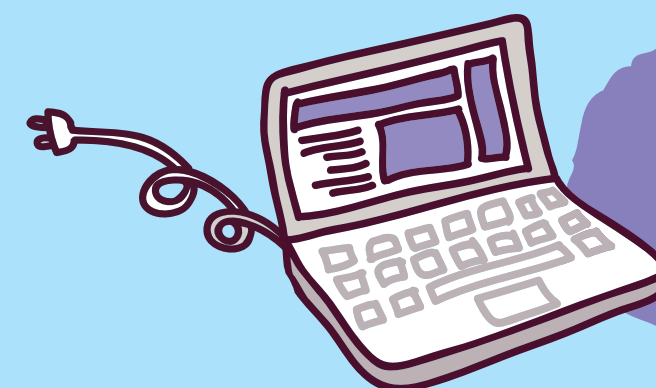
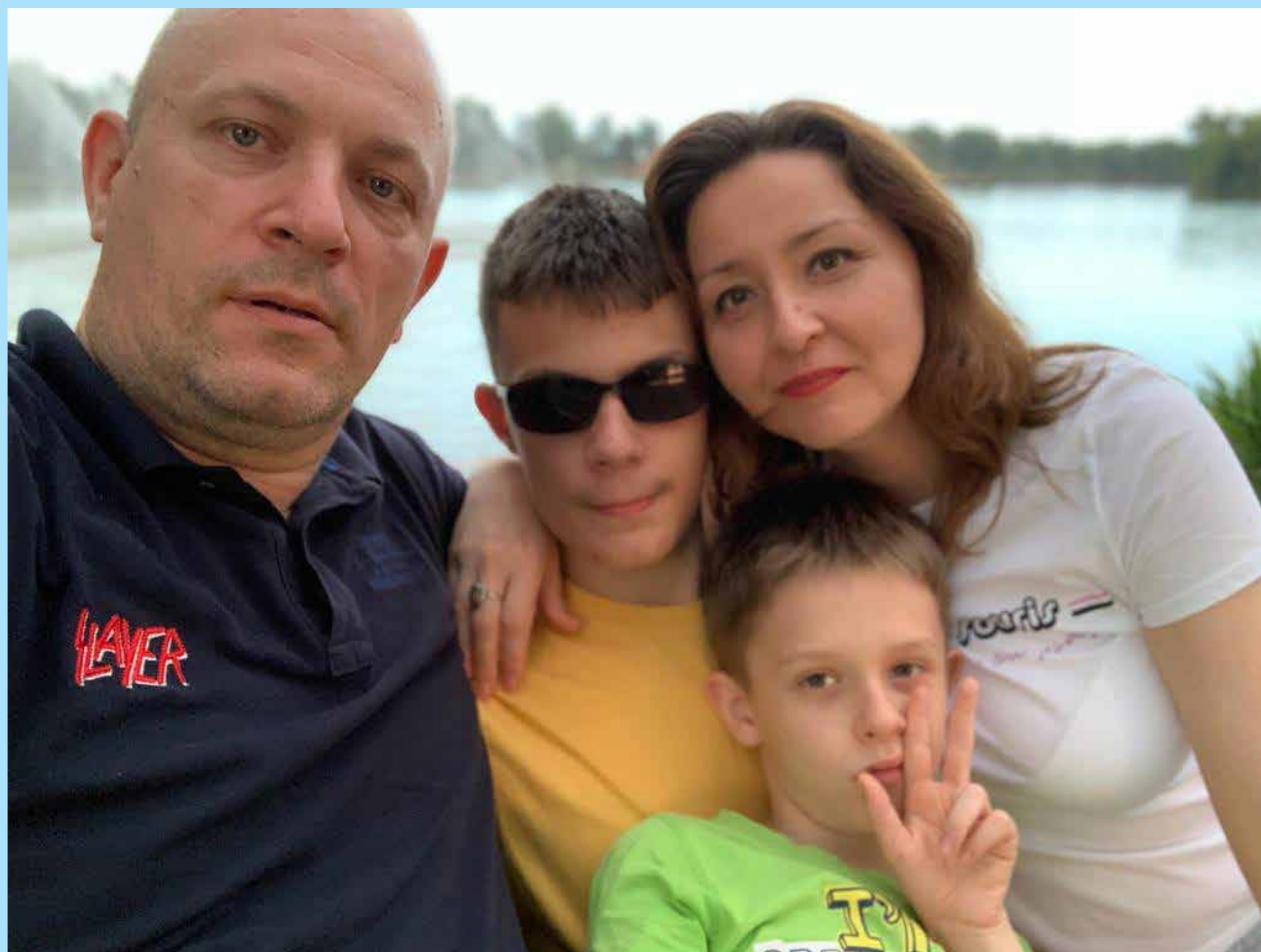
Îmi place să fac sport, precum se vede, am haltere de 80 de kg. Acum voi face exerciții la piept în plan drept. Priviți!

PETRA PINTELEI

STARLIGHT PETRA

În acest proiect activitatea mea preferată a fost interacțiunea directă cu elevii din școlile de masă în cadrul campaniilor de conștientizare. Am simțit deschidere pentru a scrie povești împreună și de a uni copiii cu dizabilități cu cei din lumea convențională spre care sperăm la o integrare de succes. Copiii pot, prin învățare, să se apropie și să împărtășească între ei povești, întâmplări. Câte lucruri se pot schimba prin aceste interacțiuni, fiindcă prietenia dintre copii trece dincolo de toate barierele, inclusiv cea creată de dizabilitate.

VLAD ANDREI TUDOSE

elev

POVESTE DIGITALĂ
coordonată de Laura Caplea

Bună ziua, numele meu este Tudose Vlad Andrei, am 15 ani și sunt elev în clasa a IX-a la Liceul Special pentru Deficienți de Vedere din Buzău. M-am născut la Spitalul Elias din București, dar locuim în Buzău. La cinci zile după naștere am luat un microb, ceea ce a dus la pierderea vederii, doctorii din păcate n-au putut să facă nimic. Dar asta nu e un motiv să fiu trist, pentru că am o familie minunată de care vă voi povesti azi.

Mama este o persoană foarte săritoare, foarte deschisă, pricepută. Datorită ei (mama e profesoară de engleză) vorbesc engleza foarte bine. De asemenea, pot să recunosc și să învăț cu ușurință cuvinte din alte limbi. Tata este un om corect, de asemenea foarte săritor, foarte deschis și el, care mă ajută în principal cu lucrul pe calculator pentru că în acest domeniu lucrează și el.

Fratele meu este un băiat foarte sociabil, este foarte priceput, se pricepe la multe lucruri și recunosc că mai avem probleme câteodată, dar eu îl iubesc pe el. Bunicii, atât cei materni, cât și cei paterni sunt persoane foarte implicate în treburile familiei. Despre bunicul meu patern pot spune că este o persoană pricepută, știe foarte multă istorie. Când merg cu el să mă plimb discutăm foarte multă istorie. Sunt foarte implicați.

Principalele activități de recreere, de petrecut timp cu familia pot fi: plimbările în aer liber, mersul în vacanțe, la mare, la munte și petrecerile de zile de naștere. Pot să spun că sunt un copil fericit, fiecare pentru mine reprezintă un exemplu în felul lui, pentru că am o familie minunată.

DORINȚA (fragment)

*A început cu o dorință,
Purtată pe aripi de vânt,
Exprimată prin cuvânt,
Îndrumată de credință.*

Simt o adiere plăcută de vânt, observând formele norilor, aștept ca privitul văzduhului ce mă relaxează întotdeauna să-mi reînvie latura visătoare. Din fericire, mi-am adus cu mine o bucată de hârtie, sperând să-i găsesc o întrebuintare. Scriu pe suprafața ei o frază și împăturind-o sub forma unui avion îi dau drumul să zboare.

Capitolul 4: Fursecuri

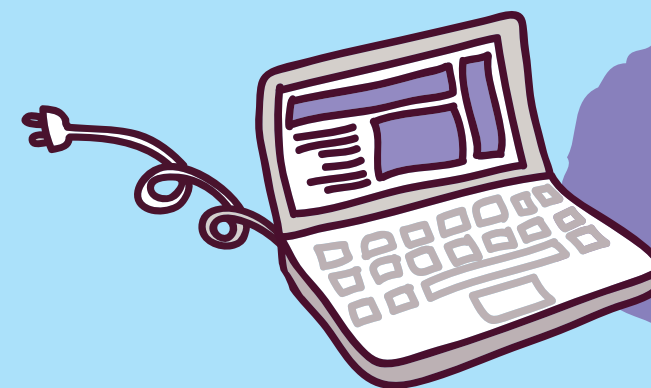
- David, vino la mama, strigă entuziasmată o tânără minionă cu părul creț. Pare să nu aibă mai mult de 20 de ani. Radiază de bucurie în timp ce intră în casă, purtând în brațe un mic pachetel.

- Vin imediat! Răspunde acesta, înființându-se în mai puțin de un minut în fața mamei sale.

De mult nu a mai simțit acea însuflețire în vocea ei; mai exact de când mami și tati nu-și mai vorbesc.

- Ți-am adus fursecuri, spune tânăra mămică, îngenunchind în fața fiului său, astfel încât amândoi să fie la aceeași înălțime. Du-te repede la bucătărie și umple două pahare cu lapte. O să vedem un film. Își sărută cu afecțiune fiul pe creștet și, cu o înclinare a capului, îl lasă să plece.

Cei doi se distrează de minune vizionând „Peter Pan”. Îmbrățișându-și fiul, tânăra îi urează noapte bună și îl roagă să meargă la culcare. Deschizându-și

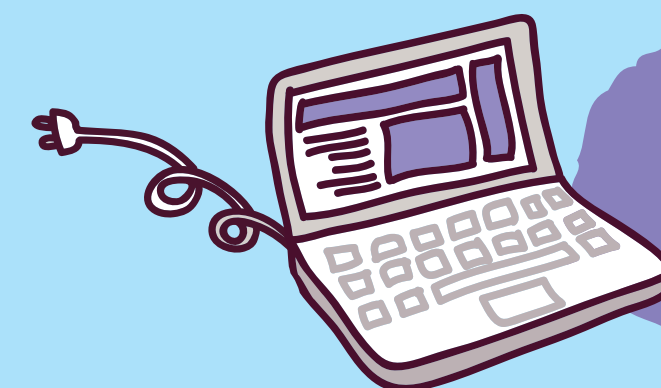
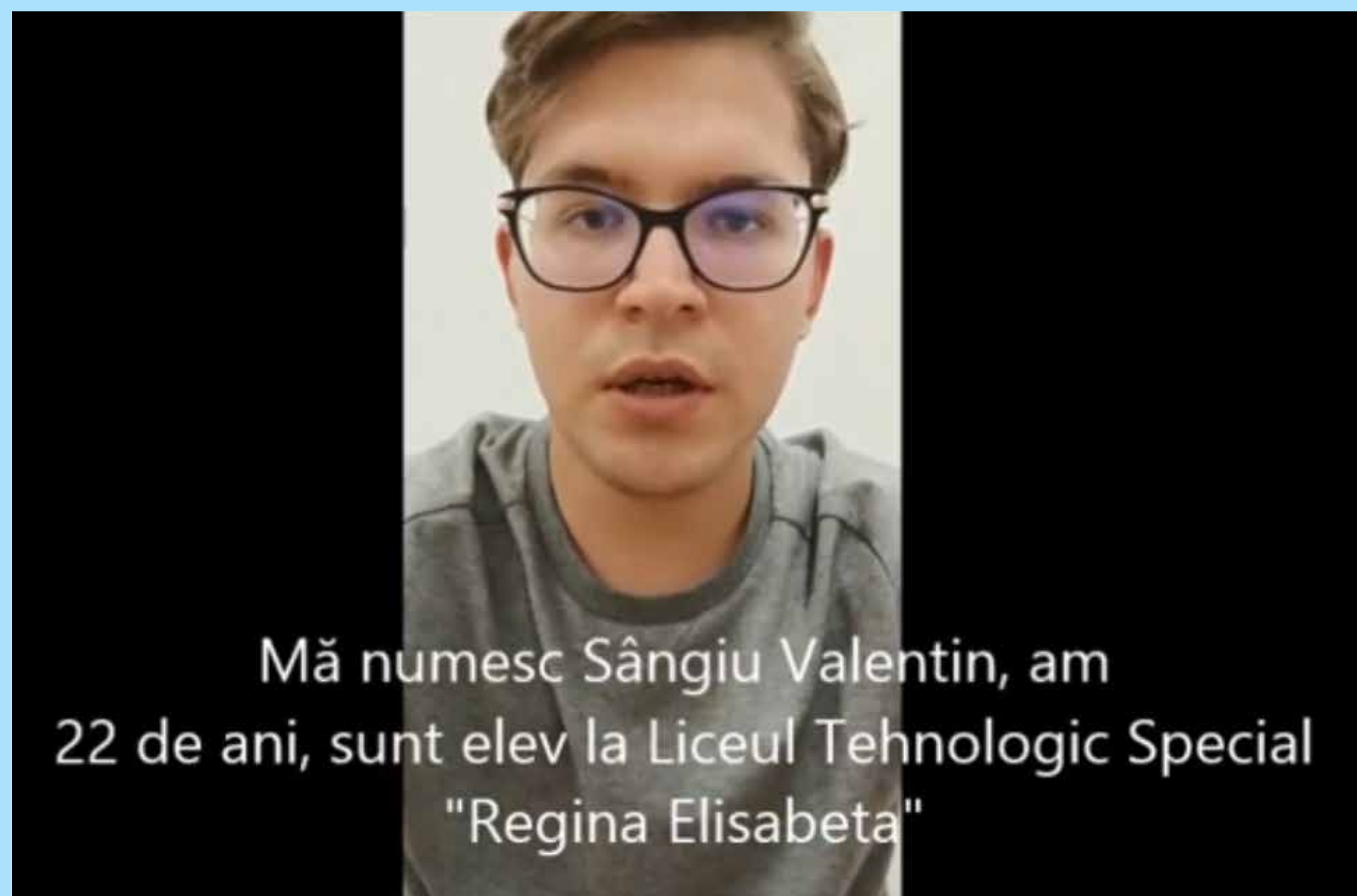
FLORENTINA TÂNASE elevă

jurnalul, David însemnează ultimele evenimente. Printr-o caligrafie dezordonată, acesta încearcă să surprindă cât mai bine clipele petrecute cu mama sa. Nu vrea să uite nimic, având în vedere faptul că aceste momente pașnice sunt destul de rare. Privirea i se mută pe prima frază scrisă pe bucata de hârtie din care construiește un avion. “Îmi doresc să răspândești speranță visătorilor ce încearcă să-și regăsească abilitatea de a visa, iar apoi întoarce-te la mine”.

Așezându-mă pe un scaun, încep să descifrez povestea din spatele fiecărei dorințe. Vizualizez în mintea mea fiecare mână din care-au zburat aceste cuvinte stăruitoare, având un înțeles atât de uman, atât de empatic, reușesc să simt de asemenea fiecare expresie de bucurie apărută la contactul cu o simplă foaie de hârtie. Acum îmi este confirmată marea putere a cuvântului. Poți să oferi speranță și încredere unei persoane până și printr-o singură frază scrisă.

Nu te mai mira atât! Te pot vedea, să știi... Știu de asemenea că și tu vorbești cu unele chestii neînsuflețite. Eu doar... doar o fac mai des decât majoritatea oamenilor...

VALENTIN SÂNGIU

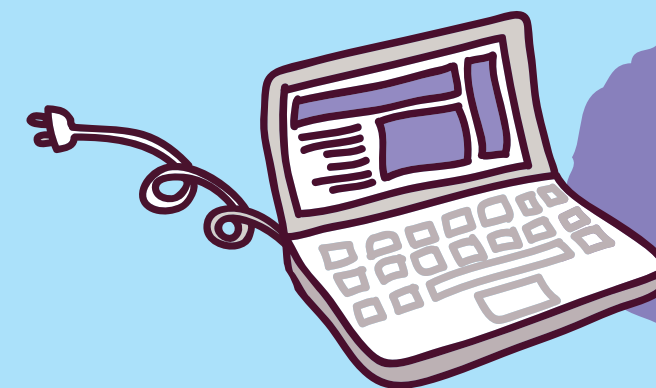
elev

POVESTE DIGITALĂ
coordonată de Laura Caplea

Mă numesc Sângiu Valentin, am 22 de ani, sunt elev la Liceul Tehnologic Special "Regina Elisabeta", în anul trei de postliceală, ca asistent medical balneo-fizio-kinetoterapeut și recuperare masaj. Astăzi vă voi povesti despre hobby-ul meu preferat pe care îl am. Primul hobby este desenele, îmi place să desenez, nu contează ce desenez, ceea ce prind în față desenez, nu sunt un desenator expert. Desenez diferite desene anime, diferite desene luate de pe Internet, desene din capul meu nu am lucrat niciodată, am încercat dar nu-mi iese la fel de bine.

Îmi place foarte mult să socializez, acesta este al doilea hobby al meu. Îmi place să socializez cu lumea, să râd, să vorbesc, să împart diferite chestii frumoase cu ceilalți din jurul meu, îmi place să ofer o mână de ajutor acelor persoane din jurul meu. Sunt o persoană foarte săritoare. De încurajat, încurajez pe toată lumea ca să treacă peste obstacolele pe care le au în viață, indiferent de vârstă au și ce planuri au pentru viitor. Sugerez tuturor tinerilor care își doresc să treacă mai departe și au întâlnit dificultăți sau niște obstacole foarte grele pe care nu le pot trece, niciodată să nu renunțe la dorințele și plăcerile pe care le au. Trebuie să meargă mai departe, indiferent în ce situație se află acel tânăr sau acea tânără, și le spun că tot ceea ce se poate face este foarte ușor dacă îți spui în mintea ta că vei putea face acel lucru sau depăși acel eveniment.

ANGELO SIMIONESCU

elev

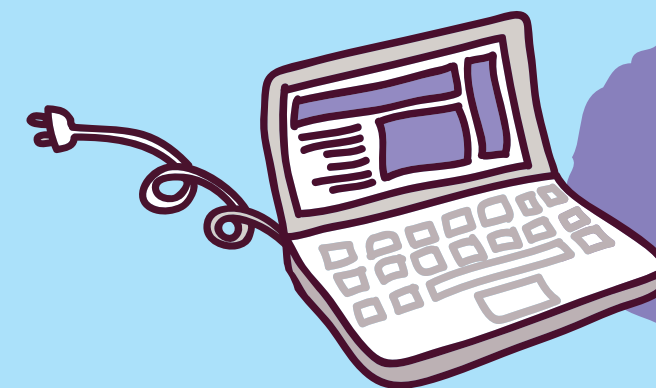
Salut, sunt Angelo, am 17 ani. Cumva eu m-am întâlnit cu escalada în 2016 timp de 7 zile.

Ideea e că eu eram la școală și antrenorul lotului de paraclimbing, Claudiu Miu, a venit cu o echipă și cu un turn mobil la noi în curtea școlii, atunci am încercat escalada. Mi-a plăcut așa ca sport, nu știam că persoanele cu dizabilități pot practica acest sport.

În 2020, Claudiu m-a întrebat dacă vreau să vin la un cantonament cu ei, fiind al doilea cantonament în care mergeam cu ei, am zis DA. Am primit tricoul de lot și eram super entuziasmat, nu mai știam ce să spun.

În 2021 am participat la prima mea competiție, era o primă etapă de cupă mondială, la Innsbruck, unde am putut ajunge pe podium. Sistemul de competiție, să știi că aparții de o echipă, că ai oameni alături, e super fain și cumva te ajută energia primită de la echipă. Recomand tuturor să încerce un sport, orice fel de sport!

ADELIN IULIAN DOĞARU

elev

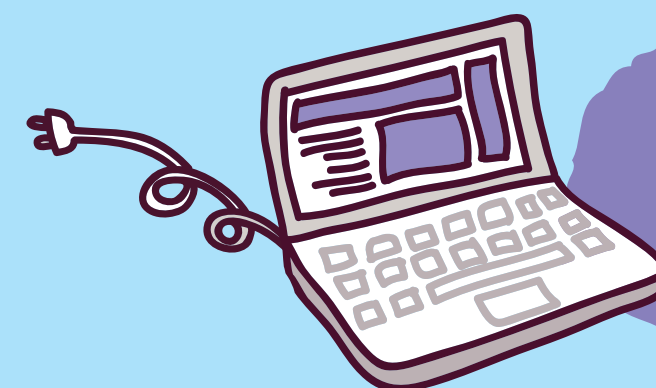
POVESTE DIGITALĂ
coordonată de Laura Caplea

Bună ziua, numele meu este Dogaru Adelin Iulian, am 17 ani, sunt elev în clasa a IX-a la Liceul Special pentru deficienți de vedere Buzău.

Sunt total nevăzător, m-am născut pe 10 iulie în 2005, sunt în acest liceu încă de la grădiniță. În prezent sunt la o familie maternală care mă iubește și eu îi iubesc pe părinții mei maternali. Îmi place să îmi fac prieteni noi, mă consider o persoană norocoasă că am prieteni și o familie care mă iubește și mă respectă.

Îmi place să citesc, să cânt, am fost la multe concursuri de citire rapidă și scriere corectă Braille și la cursuri de muzică, chiar și la spectacole televizate, precum "Românii au Talent" cu corul "Cantus Mundi", la "Next Star" și "Dialoguri la înălțime". În încheiere mă consider o persoană iubită de toți.

CIPRIAN DINCĂ

student

Sunt Ciprian, am 19 ani și sunt student la postliceala de analist programator din cadrul liceului special pentru deficienți de vedere din Buzău. Una dintre pasiunile mele favorite a fost programarea, dar pe primul loc a fost muzica. De când sunt mic mama, profesorii și oamenii din jurul meu m-au încurajat să merg la multe concursuri și la multe evenimente muzicale.

Din clasa întâi până acum am participat la foarte multe concursuri, unde am câștigat sau am pierdut, dar cu siguranță experiență am câștigat. În clasa I și în clasa a II-a am fost la foarte multe concursuri, unde am cântat pop pentru copii, fie cu corul, fie individual. În clasa a treia am mers la emisiunea de la Antena 1 Next Star unde am cântat piesa “Lumea e a mea” de la Voltaj. Din clasa a patra până în clasa a noua, în 2019, am mers la foarte multe ediții ale concursului religios “Pe aripi de îngeri”. În 2019 am mers la concursul buzoian de pop “Șoapte în șoapte”, unde am luat premiul întâi și am mai fost cu grupul “Cantus Mundi” la Românii au talent.

În 2021, însă, mi-am schimbat drumurile, din vocalist am dorit să devin instrumentist, așa că am început în septembrie 2021 cursurile de producție pentru nevăzători organizate de cei de la “Corbi Audioclub” din America. În mai 2022, am terminat cursurile, iar acum sunt producător.

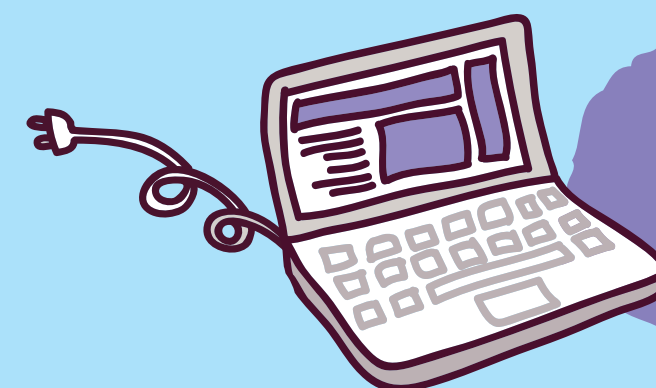
ȘTEFANIA STĂNICĂ

ANBPR

Apropierea de acești copii m-a determinat să mă oglindesc cu admirație în inocența și candoarea lor. M-a frapat cu adevărat frumosul din sufletele lor de copil, forța și seninătatea pe care o au și care reprezintă pentru fiecare dintre noi o lecție de viață.

Deși unii dintre micii povestitori duceau povara unor drame personale sau familiale greu de imaginat, fiecare dintre poveștile digitale create în cadrul proiectului “Vocea noastră contează!” a revelat dorința puternică de a depăși orice dificultate, hotărârea de a îmbrățișa provocările cu optimism și demnitate și, nu în ultimul rând, motivația de a-și urma și îndeplini visurile.

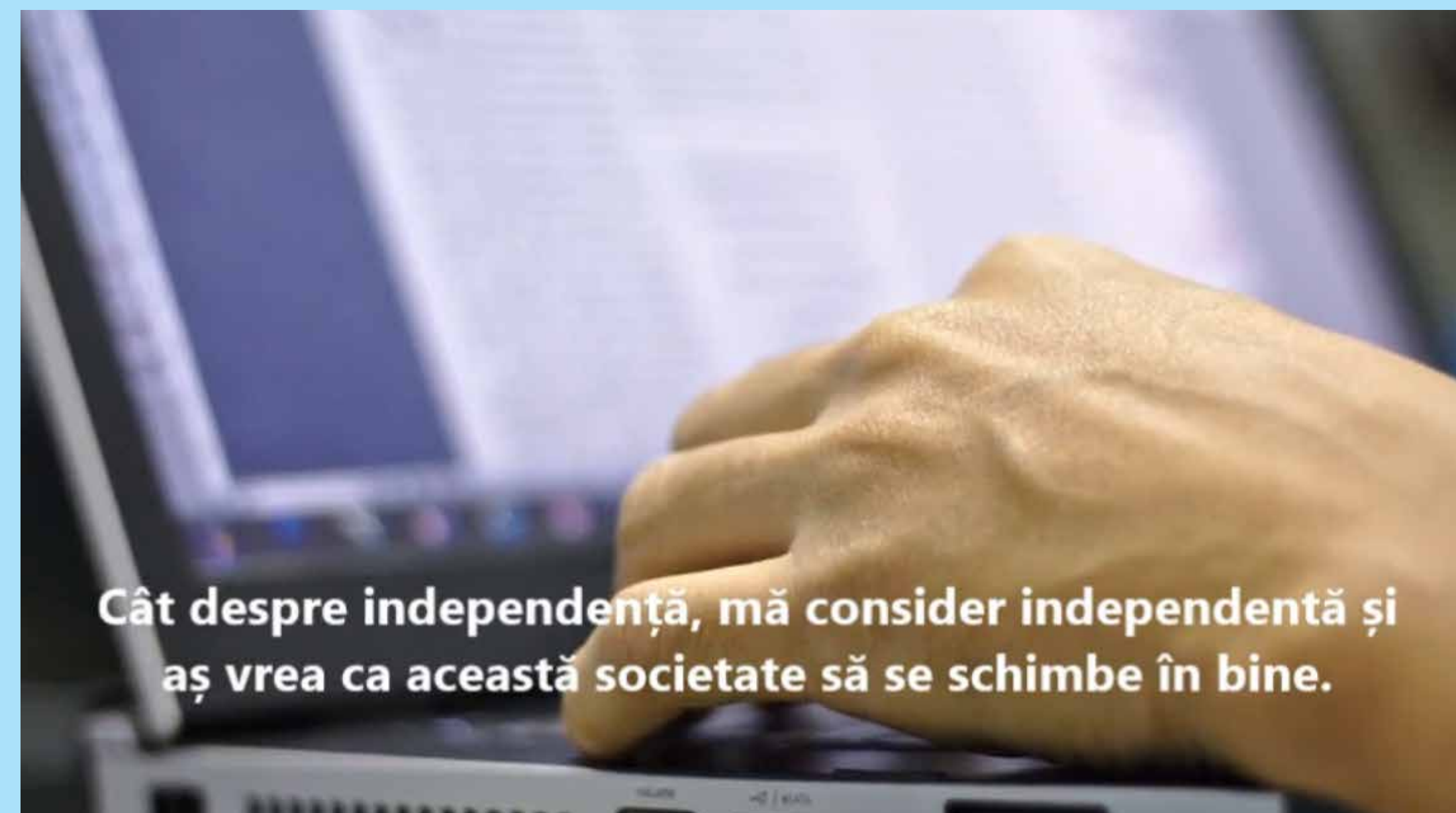
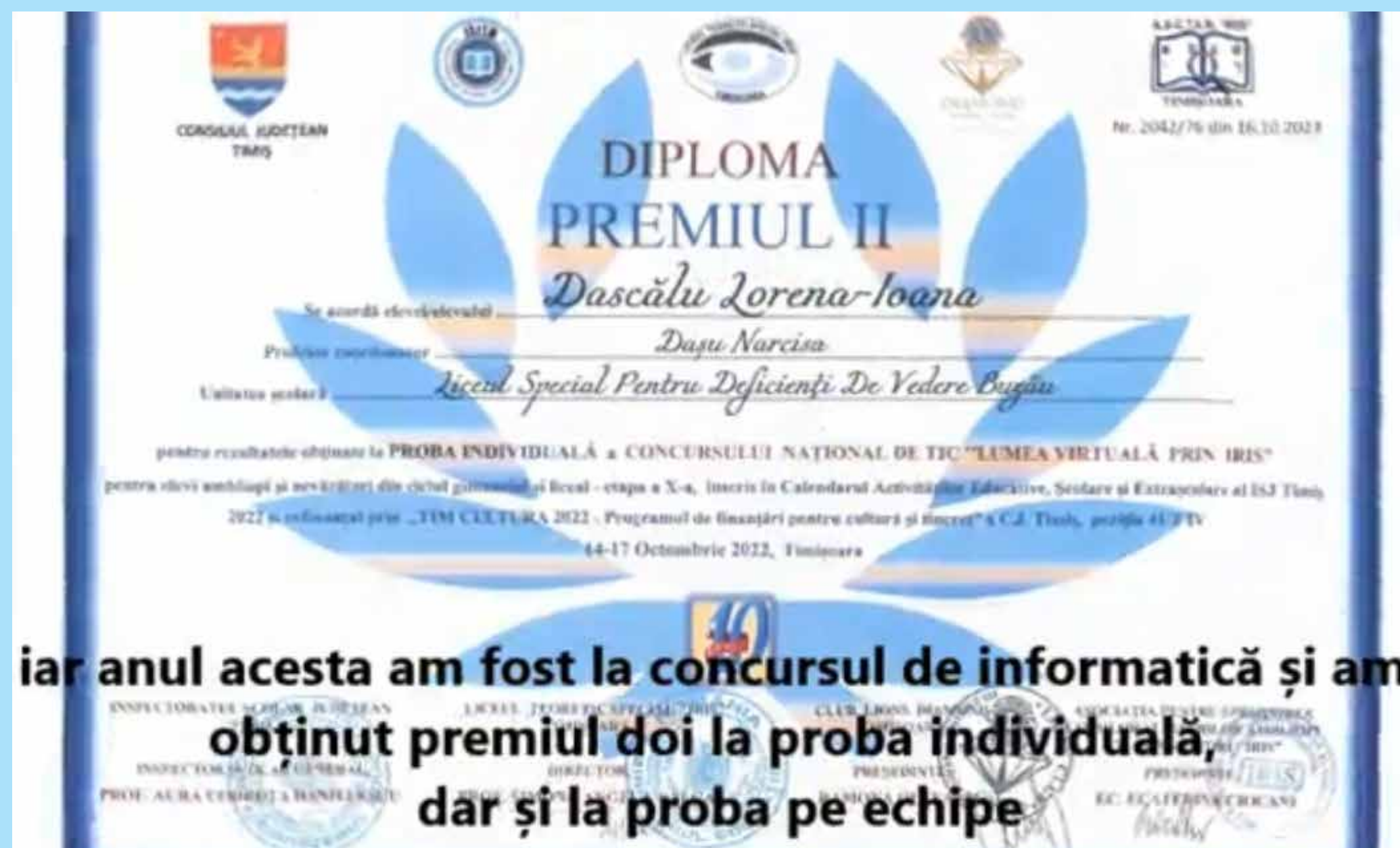

LORENA DASCĂLU
elevă

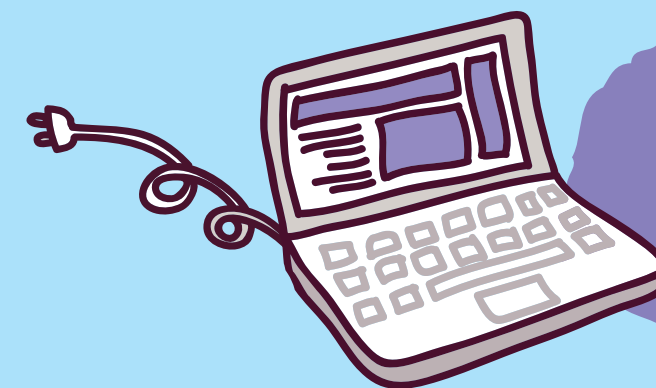
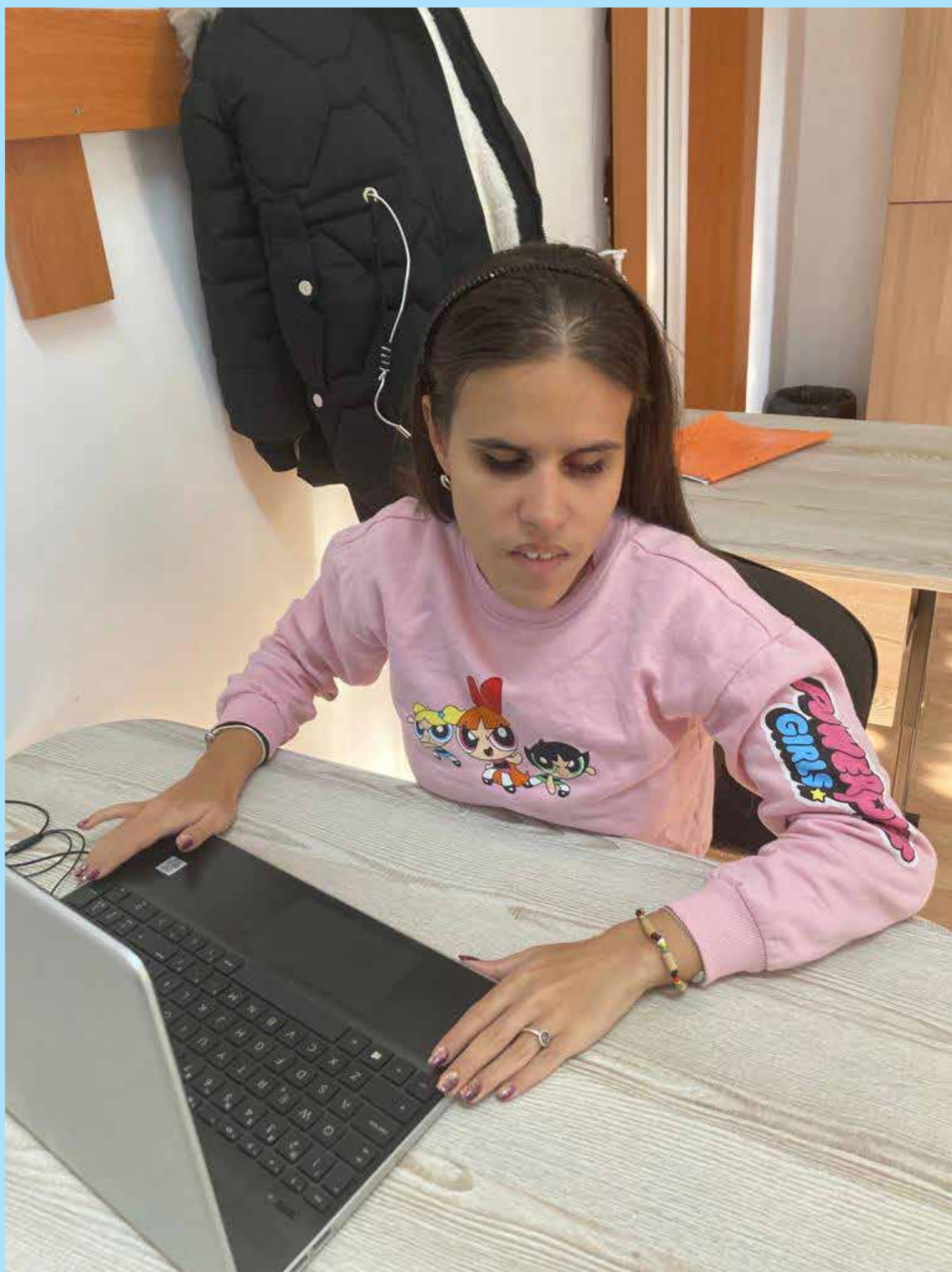

Bună ziua, numele meu este Dascălu Lorena, sunt elevă în clasa a IX-a. Sunt pasionată de informatică, iar această pasiune am descoperit-o acum cinci, șase ani.

Anul trecut am fost la Olimpiada de informatică și am obținut o mențiune. Anul acesta am fost la concursul de informatică și am obținut premiul doi la proba individuală, dar și la proba pe echipe. Vreau să îmi îmbunătățesc cunoștințele în acest domeniu, îmi doresc să fiu programatoare. Cât despre independență, mă consider independentă și aș vrea ca această societate să se schimbe în bine.

**Cât despre independență, mă consider independentă și
aș vrea ca această societate să se schimbe în bine.**

CĂTĂLINA STRECHIE

elevă

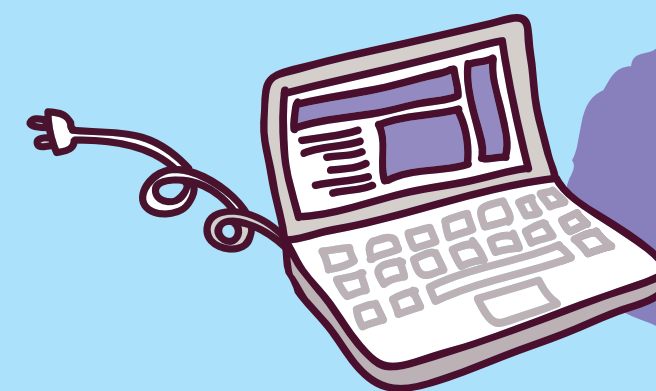
POVESTE DIGITALĂ
coordonată de Laura Caplea

Numele meu este Cătălina, sunt clasa a XII-a și pasiunea mea este psihologia. În viitor îmi doresc să devin terapeut pentru copiii cu dizabilități. Când eram mică îmi plăcea foarte mult să scriu povești și orice altceva, dar m-am lăsat pentru că nu am mai avut timp și nici nu mi-a mai plăcut așa mult. Cu acele povești am participat la un concurs unde am luat locul întâi.

Legat de independența mea, pot spune că atunci când am venit prima dată aici (n.r.: la școală), adică la vârsta de patru ani, nu știam să fac absolut nimic pentru că părinții mei nu m-au lăsat să încerc și nici nu au încercat să mă învețe. Când am venit aici la școală, în câteva luni eu știam să fac lucrurile uzuale.

În clasa întâi am învățat să scriu și să citesc, mai apoi la matematică prin gimnaziu am învățat să folosesc și Geo Magul, care pe noi ne ajută să facem tot felul de figuri geometrice, astfel este mult mai ușor să reprezentăm acele forme. Mulțumesc!

ALEXANDRU CĂLIN
elev

POVESTE DIGITALĂ
coordonată de Laura Caplea

“Luceafărul” de Mihai Eminescu, recitat de Călin Alexandru, elev la Liceul Tehnologic Special “Regina Elisabeta” București

“A fost odată ca’n povești,
A fost ca niciodată,
Din rude mari împărătești,
O prea frumoasă fată.

Și era una la părinți
Și mândra-n toate cele,
Cum e Fecioara între sfinți
Și luna între stele.

Din umbra falnicelor bolți
Ea pasul și-l îndreaptă
Lângă fereastră, unde-n colț
Luceafărul așteaptă.

Privea în zare cum pe mări
Răsare și străluce,
Pe mișcătoarele cărări
Corăbii negre duce.

Îl vede azi, îl vede mâni,
Astfel dorința-i gata;
El iar, privind de săptămâni,
Îi cade dragă fata.

Cum ea pe coate-și răzima
Visând ale ei tample
De dorul lui și inima
Și sufletu-i se împle.

Și cât de viu s-aprinde el
În orișicare sară,
Spre umbra negrului castel
Când ea o să-i apară.”

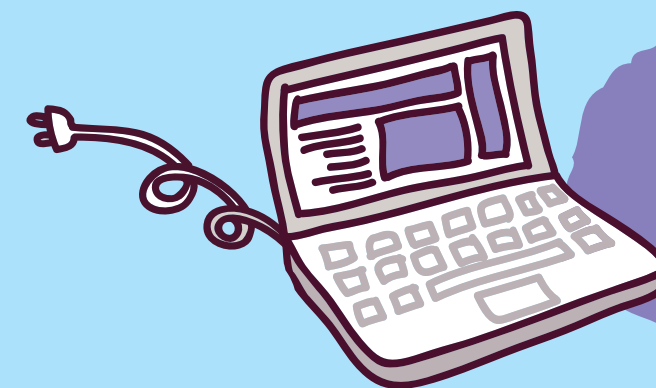
OCTAVIA HULPOI

Realizator povești digitale

Unul dintre cele mai emoționante și provocatoare proiecte în care m-am implicat a fost „Vocea noastră contează!”. Poveștile copiilor, fie ele scrise sau rostite, merită să fie auzite de toată lumea, în speranța că noi, ceilalți, le vom auzi și atitudinea noastră se va schimba. Că lumea va fi mai bună și îi va încuraja să-și deschidă aripile și să aibă încredere în viitor. Că drepturile lor vor fi recunoscute și comunitatea îi va accepta, că nu vor mai fi excluși și marginalizați de prejudecățile noastre.

Impresionantă fiecare poveste transpusă într-una digitală, prin mesajul ei, care indiferent de situație descrie, reușește ca la final să fie povestea unui învingător, a unui luptător care mai are nevoie doar de recunoaștere și susținere. Stă în puterea noastră, ca oameni, ca societate, ca factori de decizie, și nu numai, să-i sprijinim pe acești tineri, să-i acceptăm și să-i încurajăm să-și urmeze visul!

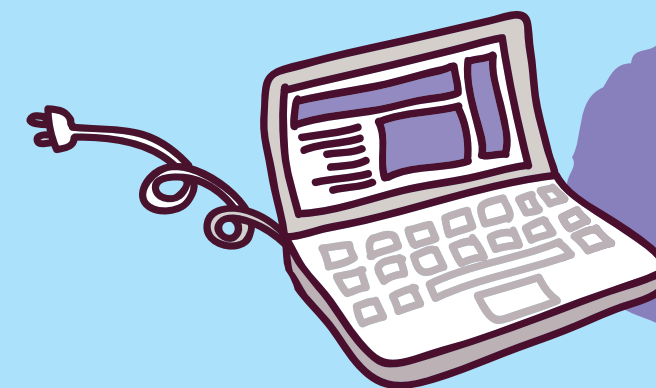
ADRIAN DROȘU - Hoinar cu trenul

elev

Eu sunt Adi și am 15 ani. Deoarece stau la internat merg des cu trenul călătorind spre casă. Trenul merge încet dar frumos. Mă simt liniștit. Mă uit mereu pe geam atunci când merg cu trenul. Cel mai frumos este că pot vedea toate anotimpurile pe fereastră. Mă joc pe telefon și citesc reviste ca un adevărat cavaler în devenire. Uneori mă gândesc cum merge trenul sau metroul, cum reușesc locomotivele să tragă vagoanele cele mari după ele. Mă întreb în glumă dacă locomotivele oboresc sau sunt prietenoase ca vestitul Thomas din desene. Poate când voi mai crește pot învăța și eu să conduc locomotiva și să cunosc multe destinații surprinzătoare.

ANDREEA ANCA - Povestea familiei mele

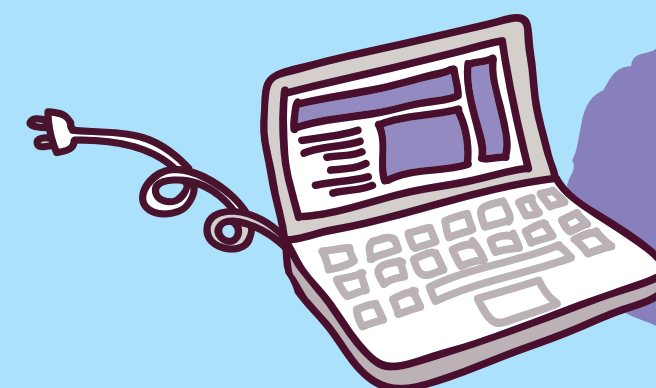
elevă

POVESTE DIGITALĂ
coordonată de Octavia Hulpoi

Bună, sunt Andreea și îmi place foarte mult să desenez și să fotografiez apusul soarelui și, deși nu am făcut niciun curs de fotografie, totuși, mă pricep. Foarte mult timp mi-l petrec cu prietena mea cea mai bună care este și colega mea, în pauze ne plimbăm prin școală și prin curte. Ea se pricepe foarte bine la matematică, dar mie nu prea îmi place, în schimb îmi place foarte mult sportul. În timpul petrecut acasă îmi place să fac prăjituri împreună cu mama mea și mereu ne surprindem rudele cu tot felul de bunătăți.

În timpul liber îmi place să joc baschet și să călătoresc în alte orașe. După părerea mea, eu nu am nici o frică și am încredere că pot face tot ce îmi propun. Chiar dacă lumea aceasta e rea, nu mă poate opri nimic să fac eu lucruri bune. Eu, dacă aș putea, aș face o lume mai bună și, în special, aș face oamenii să înțeleagă că și oamenii cu dizabilități fac parte din societate și că și aceștia au un suflet...

VALENTIN - Cine sunt eu elev

 Numele meu este Valentin și sunt elev în clasa a VII-a la CSEI Râmnicu Sărat. Sunt un elev silitor, ascultător și sociabil. Mă înțeleg bine cu toți colegii mei, mai ales cu Andrei, Luiza și Pisica. Îmi place să învăț lucruri noi, la școală și mă străduiesc să răspund corect, îmi fac întotdeauna temele și îmi respect profesorii. Materiile mele preferate sunt: matematica, româna, abilitățile practice și sportul. În timp, mi-am dezvoltat abilitățile de scriere, citire, socotit, precum și abilități manuale. Îmi place să pictez, să decupez, să fac colaje, să construiesc puzzle-uri, să învăț poezii, să particip la diferite activități artistice din cadrul școlii.

Acasă, mă străduiesc să ajut cu ce pot și caut să nu îmi supăr părinții. Eu locuiesc împreună cu părinții mei, Carmen și Dănuț, precum și alături de fratele meu Narcis. După ce îmi termin temele îmi ajut familia la diferite treburi: îmi fac patul, șterg praful, dau cu mătura, spăl vase, strâng masa, duc gunoiul, hrănesc animalele de companie, îl mai ajut pe tata la unele activități în construcții și pe fratele meu mai mic la teme. Dau drumul chiar și la mașina de spălat când e nevoie.

În timpul liber mă joc cu fratele meu ori cu prietenii mei, David, Ionuț și Denisa. Îmi place să joc fotbal, baschet, volei, „Rațele și Vânătorii”, „Baba oarba”, „De-a v-ați ascunselea” și alte jocuri ale copilăriei.

Îmi plac animalele și prin urmare am acasă un motănel și un câine. Este vorba despre Tomiță și Haiduc. Îi iubesc foarte mult, le dau zilnic apă și mâncare, îi curăț și mă joc cu ei.

Pe lângă pasiunea pentru diferite activități practice desfășurate la școală, dar și acasă, un alt hobby al meu este reprezentat de călătorii, excursii. Până în prezent am fost în mai multe excursii cu școala: la Bacău, la Brașov, la Slănic Moldova, la Galați, unde am vizitat muzee, grădini zoologice, grădini botanice și

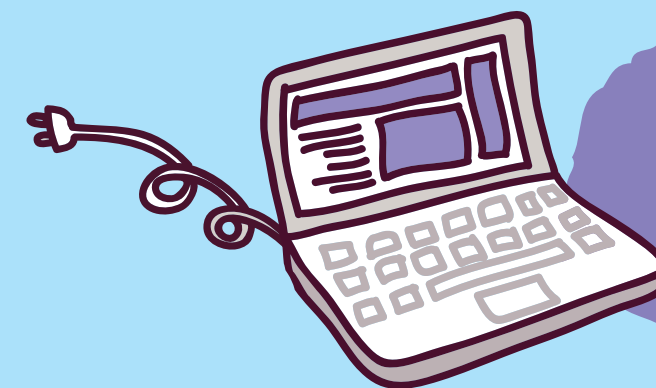
senzoriale, mănăstiri, monumente istorice etc. Într-o viitoare excursie mi-aș dori foarte mult să ajung la mare, deoarece nu am fost niciodată până acum! Sunt un copil emotiv și am permanent nevoie de încurajări din partea părinților mei și a profesorilor pentru a-mi crește încrederea în mine, în puterile mele. Mă străduiesc să fiu cât mai bun, cât mai ascultător, încerc să mă descurc singur și să-i fac pe părinții mei fericiți.

Dacă aș putea schimba ceva în societate, aș încerca să îi conving pe toți oamenii din jur că și noi, copiii cu cerințe speciale, putem să terminăm o școală, putem să muncim și să ne câștigăm pâinea, ne putem descurca și nu trebuie să fim priviți altfel.

Mi-aș dori să pot face oamenii mai buni, mai altruști, mai toleranți, mi-aș dori să pot schimba ceva astfel încât nivelul de trai să fie altul, astfel încât părinții mei să aibă o viață mai ușoară.

Iar în rândul prietenilor mi-aș dori mai multă încredere, acceptare și implicare. Acesta sunt eu, cu defecte și calități, un copil special, luptător!

ELENA CIOFU - Povestea familiei

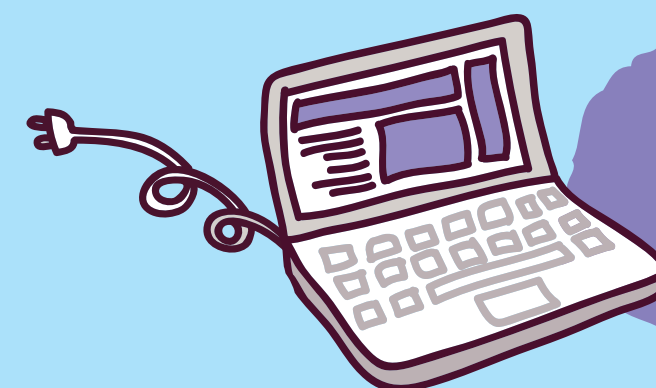
elevă

POVESTE DIGITALĂ
coordonată de Octavia Hulpoi

Mă numesc Ciofu Elena Florentina, am 14 ani, sunt din București. Învăț la Școala Gimnazială Specială pentru Deficienți de Vedere, sunt în clasa a VIII-a A. Eu sunt genul de persoană care se atașează repede de unele persoane. Îmi place să desenez personaje din jocuri, să urmăresc filme de aventură, dragoste și dramă. Îmi place să citesc cărți, cum ar fi, Pisicile Războinice. Mi-am făcut un grup de prietene la mine în clasă (3 fete) și o altă prietenă în clasa a VII-a A.

Materiile mele preferate sunt: sportul, desenul, istoria și tehnologia. Familia mea este compusă din mama și sora, plus pisica. Mă joc cu sora mea "Nu te supăra frate!" sau Gâștele, dar cel mai mult mă joc cu pisica care se numește Vera. Iau un șiret roșu și alergăm în toată camera, îi place să asculte muzică și să se uite la filme. Îmi place să joc fotbal, să mă joc cu prietenele mele și tenis. Îmi place să fac excursii cu școala sau cu părinții. Îmi place să fiu singură, plec singură de la școală și vin tot singură. În cerul meu de prietene aș dori să schimb faptul că în fiecare dimineață să mă întrebe dacă sunt bine...

DANIELA ALEXANDRA ALBULESCU - Fata și dansul elevă

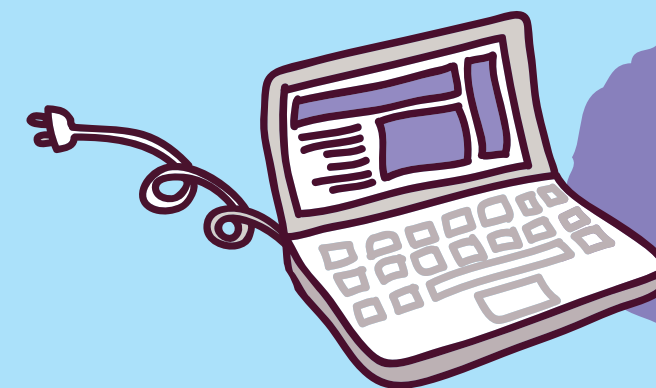
Sunt Dana Alexandra Albulescu, am 15 ani, sunt în clasa a VIII A și doresc să vă povestesc despre marea mea pasiune, dansul, de aceea m-am înscris în trupa ChallengeArts, unde l-am întâlnit pe antrenorul al cărui nume este Lexa, și pe noii mei colegi, fete și băieți de vârsta mea.

Merg de 2 ori pe săptămână, ne schimbăm hainele la vestiare, după care intrăm în sala de repetiții. Aici învăț și repet mișcări de dans. Stilul de dans este Street Dance.

Eu sunt o fată cu deficiențe auditive, vorbesc cu noii mei colegi prin semne, iar mama mea mă ajută să mă înțeleg cu ei mai bine, le traduce semnele. Eu simt muzica, nu o aud, simt vibrațiile sunetelor, iar mișcările le învăț uitându-mă cu atenție la antrenorul Lexa și numărând timpii de mișcare.

Îmi place foarte mult să dansez, îmi plac colegii din trupa de dans, dansul este talentul și pasiunea mea, iar acest stil este cel care mi se potrivește foarte bine. Îmi doresc să continui și să dansez cât mai mult și mai bine.

DAVID GABRIEL IFTENE - Ea și motocoasa elev

POVESTE DIGITALĂ
coordonată de Octavia Hulpoi

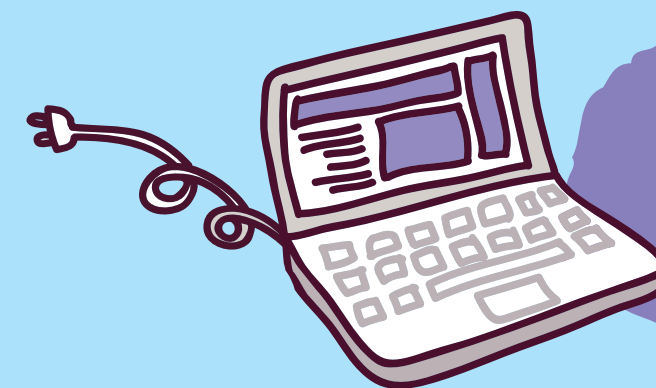

Sunt David și am 15 ani. Poate veți fi surprinși de pasiunea mea cea mare. Îmi place să grădinăresc și să tund iarba. Eu sunt plin de energie și nu pot sta locului, iar uneori e bine să fac și ceva care ajută familia. Mă pasionează instrumentele de grădină și vreau să învăț cum să le folosesc pe toate.

Am și simț artistic, deci clar voi face grădinile să arate mai bine cu fiecare an în care învăț mai mult. Poate voi aranja multe locuri când voi crește, iar lumea va sta la coadă să mă angajeze să le fac grădina frumoasă, dar mai ales persoanele cărora le plac florile și culorile.

Poate voi aranja multe locuri când voi crește
iar lumea va sta la coadă să mă angajeze să le
fac grădina frumoasă dar mai ales persoanele
cărora le plac florile și culorile.

PATRICIA IANCU - Un click de fericire

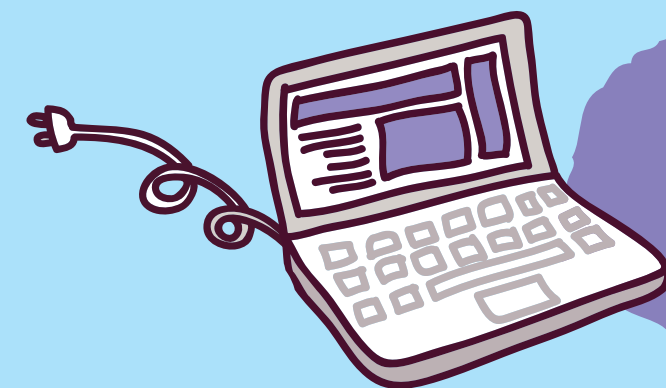
elevă

Sunt Patricia și am 13 ani. Îmi plac pozele de când mă știu: le privesc cu drag, dar cel mai frumos moment este cel în care le fac pentru că pot surprinde diferite lucruri cum ar fi un peisaj plăcut, un om fericit sau un câțel jucăuș.

Fotografiile mă apropie mult de prieteni și mă inspiră să încerc să fac și poze în mod profesionist. Acum când descopăr atâtea posibilități capăt speranță. Voi fi un fotograf consacrat, căutat, viral pe net și voi bucura mulți oameni cu lentilele magice.

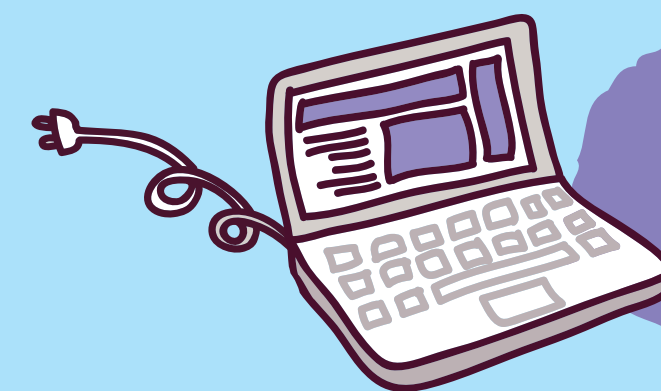
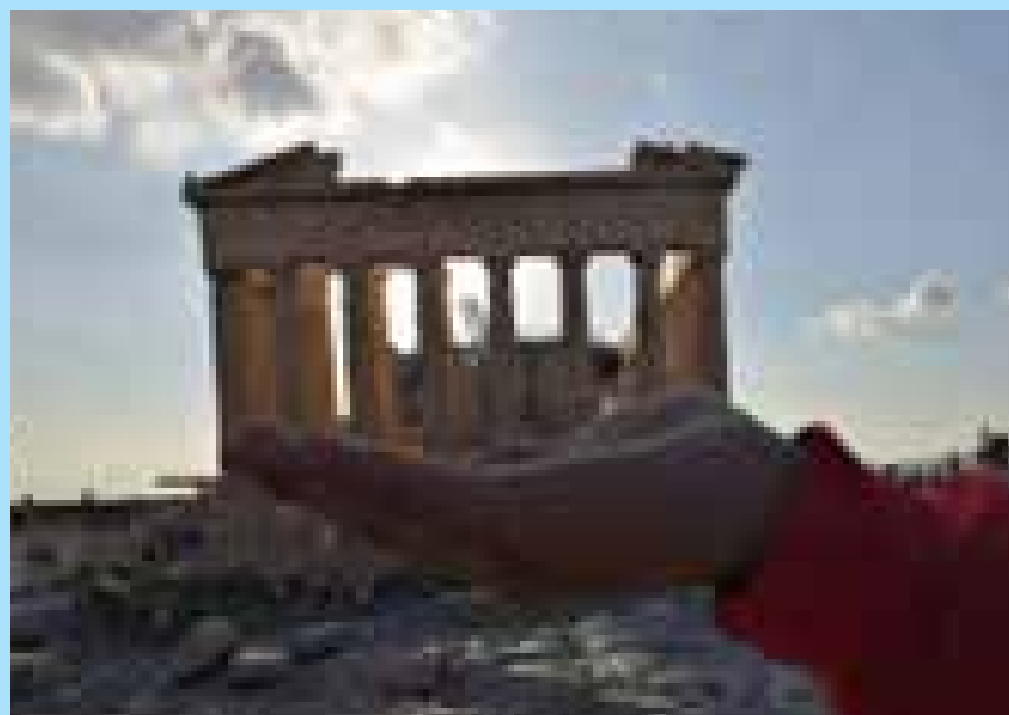
ANDREI COSTIN SANDU - *Povestea familiei mele* elev

POVESTE DIGITALĂ
coordonată de Octavia Hulpoi

Eu sunt Sandu Andrei Costin, am 14 ani și merg la Școala Specială pentru Deficienți de Vedere. Știu să scriu, să citesc, să pictez, să creez machete, să joc șah și să joc fotbal.

La școală mă înțeleg bine cu Maria, Elena și Sergiu, cel mai mult cu Sergiu. Îmi place pictura foarte mult, în general toată școala. Eu acasă trăiesc într-o familie de patru persoane, un câine și un pește. Eu mă mai joc din când în când cu familia jocuri de societate, acestea au devenit hobby-ul meu. Eu practic puțin sport și noi plecăm ocazional în excursii. A fost foarte greu să devin independent de mama mea, dar, într-un final, am reușit. Am primit educație bună și am încredere în mine, în tot ceea ce fac. Sincer, mi-ar plăcea să nu se schimbe nimic, îmi place cercul meu de prieteni, dar în lume, sincer, eu cred că pacea este o cale mai bună ca cea a războiului.

BENIAMIN IORDACHE - Prin Europa

elev

POVESTE DIGITALĂ
coordonată de Octavia Hulpoi

Numele meu este Iordache Benjamin și îmi place să călătoresc.

Cu 4 ani în urmă am fost într-un proiect Erasmus și am mers la aeroport, am ajuns în Grecia, orașul Atena. Am fost împreună cu profesoarele Iulia și Alexandra, iar, ca elevi, am fost eu, cu Patricia și Dana.

Am ajuns acolo la Școala specială Sf. Paraskevi pentru surzi și cu deficiențe de auz, unde ne-am întâlnit cu alți copii din programul Erasmus+ din Germania, Slovenia, Grecia, România, Polonia.

Am comunicat prin semne, imagini, cuvinte, deși eram din țări diferite ne-am înțeles, am învățat, ne-am plimbat și distrat împreună foarte bine. Ne-am împrietenit ușor.

Eu, Patricia și Dana, împreună cu profesoarele Iulia și Alexandra, am fost în vizită la școală, prin orașul Atena, la muzeu, la plimbare.

Eu sunt D.G și sunt elev în clasa a VII-a. Sunt prietenos și zglobiu și îmi place să fiu înconjurat de cât mai mulți oameni.

Anul trecut, unul din prietenii mei, m-a lovit la joacă, din neatenție, rupându-mi un picior. Am purtat o tijă, iar din acest motiv nu m-am putut bucura, precum colegii mei, de o excursie la mare.

Nu am văzut niciodată marea, iar aceasta este cea mai mare dorință a mea. Îmi doresc să văd cum arată un răsărit de soare la mare, cum se sparg valurile mării la țărm, să văd, pentru prima data în viață, cum miroase și cum se simte marea cea mult iubită de toată lumea.

DENISA - Povestea mea

elevă

Fiecare om are o poveste și ea este auzită dacă suntem atenți.
Mă numesc Piciu Denisa Maria și am venit pe lume în data de 15 septembrie 2008 în ziua în care toți copiii încep școala.

Sunt o fetiță creolă și provin dintr-o familie cu încă trei frați, două surori și un frate nevăzător. Nu comunic prea ușor pentru că mă împrietenesc mai greu, fiind o fire retrasă care răspund doar dacă sunt întrebată. Poate sunt retrasă și din cauza faptului că sufăr de un handicap locomotor, mă deplasez greoi, fiind nevoită să vin doar cu mașina la școală, deoarece mă doare foarte tare piciorul și obosesc foarte repede. Îmi place mult să vin la școală, scriu, citesc și socotesc. Mă descurc bine la română și matematică, iar doamna dirigintă îmi pregătește fișe de lucru de care mă bucur zilnic.

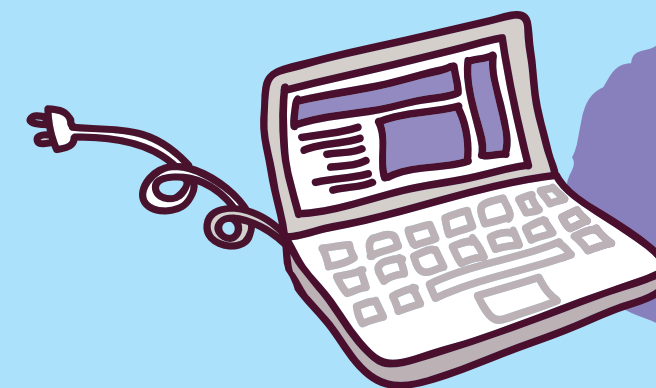
Mi-aș dori să vin în fiecare zi la școală, dar cu bănuții nu stăm prea bine, așa că sunt zile când rămân acasă și comunic cu doamna prin telefon. Acasă frații mei sunt prietenii mei de joacă pe care îi iubesc foarte mult. Împreună cu mama le pregătesc masa, eu fiind cea mai mare.

De curând am primit și un pisicuț cu care mă joc, îl îngrijesc, îi dau de mâncare și apă în fiecare zi. Și pe el îl iubesc foarte mult și consider că face parte din familia mea.

Sunt fericită că anul acesta am adus-o și pe sora mea cea mica la grădiniță pentru că vreau să învețe să citească și să numere până la o sută.

Aceasta este povestea mea și mă bucur că v-am împărtășit-o.

VALENTIN - Povestea unui viitor sportiv de performanță...

elev

POVESTE DIGITALĂ
coordonată de Octavia Hulpoi

Bună! Sunt un copil cuminte și deseori timid. Sunt elev în clasa a II-a și locuiesc în Complexul de servicii pentru copilul cu handicap nr. 14 din Râmnicu Sărat. Am 10 ani și îmi place foarte mult să fac sport. Practic judo de câteva luni, iar sensei îmi spune că sunt bun și că am șanse să performez în acest sport, mai ales că am obținut și o medalie în cadrul concursului "Nicolae Tivgă". De asemenea, îmi place să joc fotbal cu colegii mai mari de fiecare dată când am ocazia.

Disciplina mea preferată este comunicarea în limba română. Îmi place să scriu, iar doamna mă laudă mereu și-mi spune că scriu foarte frumos și ordonat. Eu sunt bucuros și încerc să fiu din ce în ce mai bun.

Îmi place să-mi fac prieteni noi, mai ales că sunt obișnuit cu prezența multor copii în jurul meu, la centru și acasă. Am o familie numeroasă, suntem 9 frați, unii sunt căsătoriți, alții sunt elevi sau preșcolari.

Din cauza situației de acasă, părinții au hotărât ca o parte din noi să mergă în diferite centre din județul Buzău. Îmi iubesc familia așa cum e, cu bune și rele. Deși ai mei mă vizitează destul de rar, doamnele și domnii pedagogi sunt foarte buni cu mine și mă învață întotdeauna cum să mă port. Am prieteni buni cu care merg la antrenamente, dar nu mă feresc niciodată să-mi fac prieteni noi. Consider că am întotdeauna de învățat de la fiecare persoană.

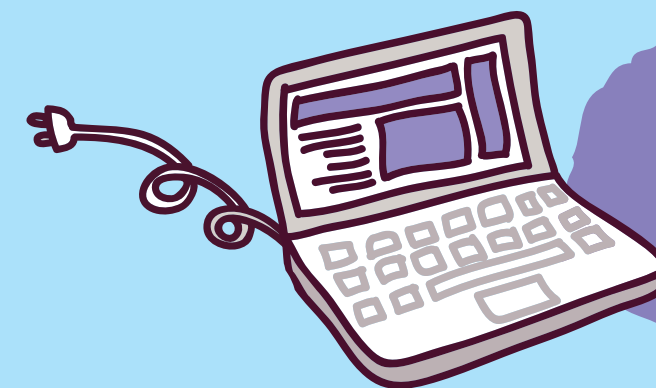
Uneori mi-aș dori să-mi pot spune punctul de vedere, să fiu mai curajos, dar știu că, într-o bună zi, când voi crește mare, voi fi un om cinstit și generos, iar oamenii din jur se vor putea baza pe mine.

LĂCRĂMIOARA PINTELEI

STARLIGHT PETRA

Un proiect inedit, interesant, o viziune inovativă de abordare a drepturilor copilului, prin raportarea la mediul natural, social si economic. Un proiect incluziv, mobilizator, actualizat și aliniat cu tot ceea ce presupune schimbarea mentalităților și a atitudinilor față de persoanele cu dizabilități prin acțiunile și activitățile promovate, realizate și susținute în acest proiect!

M.M.-G. - O flacără, o scânteie
elevă

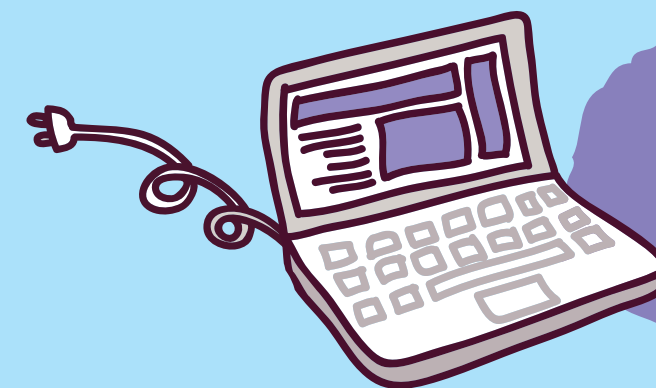
POVESTE DIGITALĂ
coordonată de Octavia Hulpoi

Părea să fie o zi liniștită din luna decembrie. Mă gândeam cu plăcere că vor veni sărbătorile de iarnă.

Trăiam împreună cu părinții la marginea unui sat, din zona dealurilor Buzăului. Cu toții eram fericiți. Eu am un frate mai mare și mai aveam și două surori mai mici. Aveam în jur de 4 ani, când mama și tata au plecat prin sat, să găsească ceva de muncă, pentru a ne lua de mâncare. Nu aveam niciun ban și mamei îi era din ce în ce mai greu să ne pună ceva pe masă. Afară era frig, în sobă focul ardea. Surorile mele dormeau în pătuț, iar eu cu fratele meu în pat. Deodată, m-am trezit că mă trage cineva din pat, afară, însa eu nu vedeam nimic. Camera era inundată de un fum gros, se auzeau pocnituri și totul din jurul meu ardea. Fratele meu a încercat să intre în casă, să ia și pe surioarele noastre, dar... din păcate, surorile mele mai mici nu au putut fi salvate. Casa nu se mai zărea, camera în care crescusem era un morman de cenușă și resturi de pământ și cărbuni, arse. Nu știu cum am ajuns la o căsuță de tip familial, împreună cu fratele meu. Eu nu am putut mult timp să îmi exprim durerea și emoțiile. Tot timpul îmi trece prin fața ochilor acea zi din viețile noastre. Datorită profesorilor mei, am învățat să vorbesc, să mă descopăr, să mă dezvolt treptat și să îmi depășesc trăirile negative din viața mea. Sunt la școală acum, doamnele profesoare mă ajută să las totul în urmă și să învăț să comunic și să privesc spre viitor. Uneori, cred că și eu pot să am o mamă care intră pe ușa clasei, mă ia de mână și îmi spune: Hai acasă! Văzând pe ceilalți copii, fericiți, cu mamele și tații lor, mă ia un sentiment de nostalgie.

Mai am o dorință, foarte mare, înainte să închei. Să am o mamă așa, cum este doamna mea dirigintă. Cu toate acestea, cu ajutorul profesorilor și colegilor mei din clasă, mă simt ca într-o familie: ei sunt acum familia mea și îmi umplu golul din suflet. Astfel, nu mă mai simt atât de singur în această lume.

RUBEN DÂNȚLAȘ - Polițistul

elev

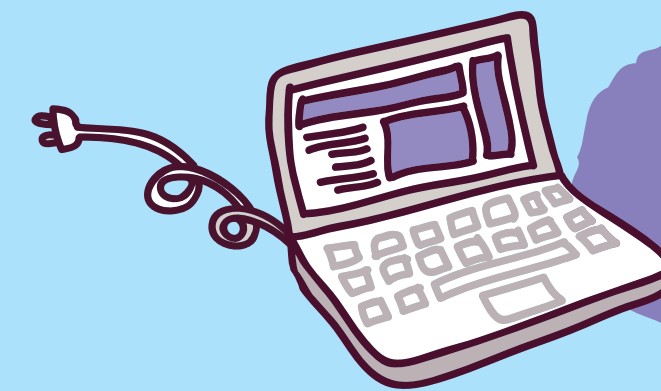

Mă numesc Ruben și am 15 ani. Vin la școală în fiecare zi pentru că vreau să învăț să mă fac polițist. Doamna îmi spune că este o meserie frumoasă, dar și grea, așa că trebuie să învăț mult. Îmi place să ajut oamenii, să salvez animalele, să ajut lumea să fie mai bună. Domnii profesori mă încurajează și mă îndeamnă să învăț pentru a-mi împlini visul.

Voi fi un POLIȚIST bun.

Domnii profesori mă încurajează și mă îndeamnă să învăț pentru a-mi îndeplini visul

ALEXANDRA IRIMIA - Balerina

elevă

POVESTE DIGITALĂ
coordonată de Octavia Hulpoi

Povestea mea începe la vârsta de 6 ani, atunci când participam la cursuri de balet fiind la familia maternală. Pe atunci eram o fetiță simplă, veselă și visătoare. Visam că viața mea o să fie una bună și nu grea, deoarece mă vedeam dansând pe cele mai mari scene ale lumii.

Viața mea s-a schimbat la vârsta de 8 ani atunci când am ajuns în centrul de tip familial. Am ajuns aici din cauza fratelui meu, Marius, care a ales să locuim într-un centru, în loc să fim în mijlocul unei familii iubitoare.

Ajunși la centru, totul s-a schimbat: cursurile de balet nu le-am mai urmat, am devenit mai tristă, iar relația cu familia maternală a devenit mai strânsă. În centru nu este ca acasă. Aici împart camera cu încă 5 fete, mereu este gălăgie și cel mai rău este că nu ai pe cine îmbrățișa atunci când ești trist și te simți singur.

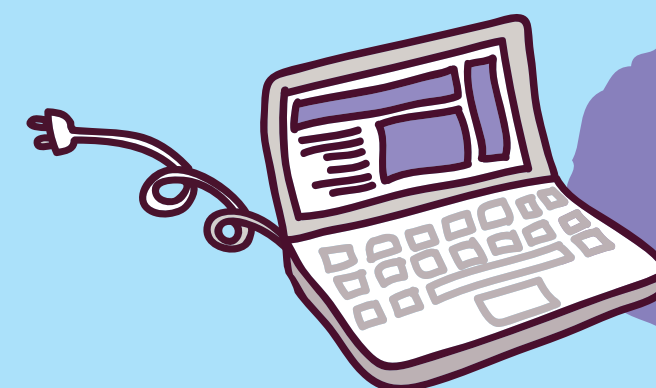
Acum, la vârsta de 13 ani, încă visez la a fi balerină, dar situația actuală nu-mi permite să îmi urmez visul. Pot spune că este un obstacol pe care îl întâlnesc majoritatea copiilor din astfel de centre.

RALUCA FELICIA IORDACHE - Calorile dansului elevă

Mă cheamă Raluca și am 15 ani. Îmi place foarte mult să dansez. Dansul este pentru mine ca o eliberare de toate grijile și mă face să vreau să fiu mai bună. Mă inspiră să fac și alte lucruri frumoase, cum ar fi opere de artă sub formă de picturi și tablouri. Îmi place să le arăt celor dragi ceea ce fac și mai ales să invit prietenii la dans. Sunt o puștoaică romantică, iar atunci când dansez mă gândesc poate că într-o zi voi dansa cu un prinț ca din poveste, iar aceste gânduri mă fac mereu să zâmbesc.

ERIKA - Gândesc în imagini și simt în culori

elevă

 Mă numesc Erika și sunt elevă în clasa a V-a B, la Centrul Școlar de Educație Incluzivă, din orașul Râmnicu Sărat.

Deseori colorez lumea așa cum o văd eu, cu galben, roșu, roz, verde sau cu albastru.

Într-o zi, la școală, doamna ne-a zis:

- Copii, azi veți avea de desenat și de colorat un copac!

Copacul meu avea trunchiul mov și frunzele roz. Doamna m-a corectat imediat:

- Erika, copacul are trunchiul maro, iar frunzele verzi.

La următoarea oră, am avut de colorat cerul, iar cerul meu era... galben.

Din nou, doamna m-a corectat, iar toți copiii au râs...

Încet, încet, am început să desenez și să colorez așa cum mi se cere, dar... sunt tot mai tristă... acasă, însă, totul e așa cum îmi doresc.

Într-o zi, la școală, mi-a căzut din caietul de teme un desen, iar Ionuț, colegul meu, a ridicat desenul, s-a uitat la el lung și mi-a spus:

- E cel mai frumos desen pe care l-am văzut!

Era un câmp de flori mov, cu iepurași galbeni și un copac albastru, iar cerul... cerul era roz. Primul gând al meu a fost... de teamă, știam că nu am voie să desenez așa și mă întrebam ce va zice doamna... Așa că am luat desenul și l-am ascuns repede. În acea seară am adormit tare greu... gândindu-mă că... oare nu e mai bine să faci așa cum simți și nu cum îți spune altcineva?!

A doua zi... am luat desenul și m-am prefăcut că îl scap pe jos, astfel încât desenul să fie văzut și de alți colegi. Veta, colega mea de bancă, a ridicat desenul și mi-a spus:

- Îmi place mult desenul tău, uneori și eu mă gândesc că cerul are altă culoare... sau animalele....

Următoarea zi am repetat „șmecheria” și toți colegii care îmi vedeau desenul îl lăudau. La următoarea oră, am avut de desenat o vacă, iar eu am desenat vaca roz... Doamna mi-a atras din nou atenția. De aceasta dată i-am spus că îmi doresc ca vaca mea să rămână roz, încercând să îi explic că lumea, în desene, poate fi mai frumoasă atunci când folosești culorile favorite. Nu a fost chip să o conving... așa că... mi-a încolțit în minte un plan. Am adunat toți colegii, le-am spus ce aveam de gând să fac, toți au fost de acord cu mine și a doua zi au făcut așa cum ne-am înțeles: atunci când doamna ne-a cerut să desenăm o fermă cu animale, fiecare a colorat animalele cum a dorit. Planșele de desen s-au umplut cu porci roz, vacuțe albastre, cai mov și iepuri galbeni.

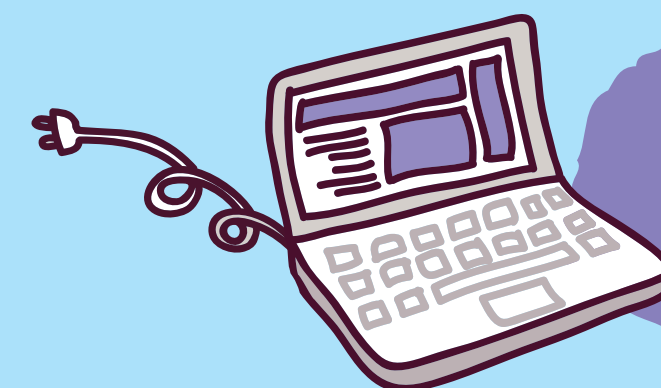
Eram tare încântați de ce ne-a ieșit și râdeam fericiți!

Văzând că ne simțim atât de bine, doamna ne-a lăsat să desenăm cum dorim.

Și atunci, dar și în zilele următoare, iar pereții clasei s-au umplut cu desene viu colorate.

Și uite așa, clasa mea a devenit, în scurt timp, cea mai colorată părticică de lume.

Numele meu este George!

Visul lui George?... poate este al meu, al lui Eugen, Cristi, Marius, Andreea, Maria, de fapt al oricărui copil din școala mea.

Visul meu începe de fapt dintr-o dorință... să fac o meserie „așa cum trebuie” (e o vorbă auzită de la cei mari, dar care zic că mi se potrivește).

Mătușa mea s-a recăsătorit cu un bărbat, care are o meserie „așa cum trebuie” - tâmplar.

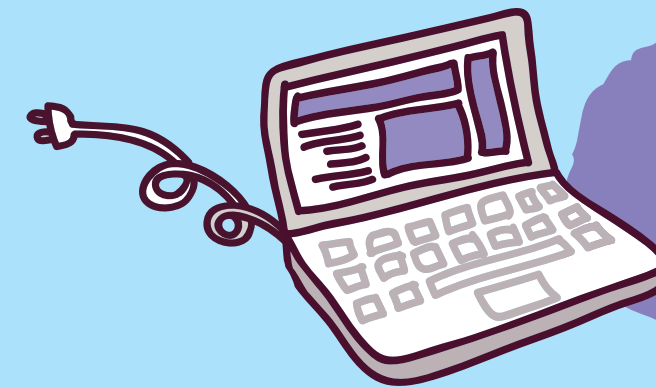
În vacanță am mers la ei în vizită și am descoperit ce făcea el în atelier. Meșterea la un pat.

Am 15 ani și nu înțeleg tot ce se întâmplă, dar am înțeles ce lucru frumos poate ieși dintr-o bucată de lemn. M-a fascinat și am rugat pe unchiul meu să mă ajute să meșteresc și eu. Din bucățile rămase am cioplit o barcă... barca mea!

Barca mea e mică, din resturi de lemn, dar am adunat în ea speranță, speranța că o să învăț să meșteresc așa cum trebuie!

Acum am început școala... visul meu prinde contur. Începe în biblioteca școlii – caut cărți, împreună cu profesorul meu. El nu e tâmplar, dar știu că și el crede în visul meu și mă va ajuta.

Am citit o poveste, o știu de mic, Pinocchio, dar acum am înțeles ce lucruri frumoase și bune pot fi făcute, dacă sunt făcute din pasiune.

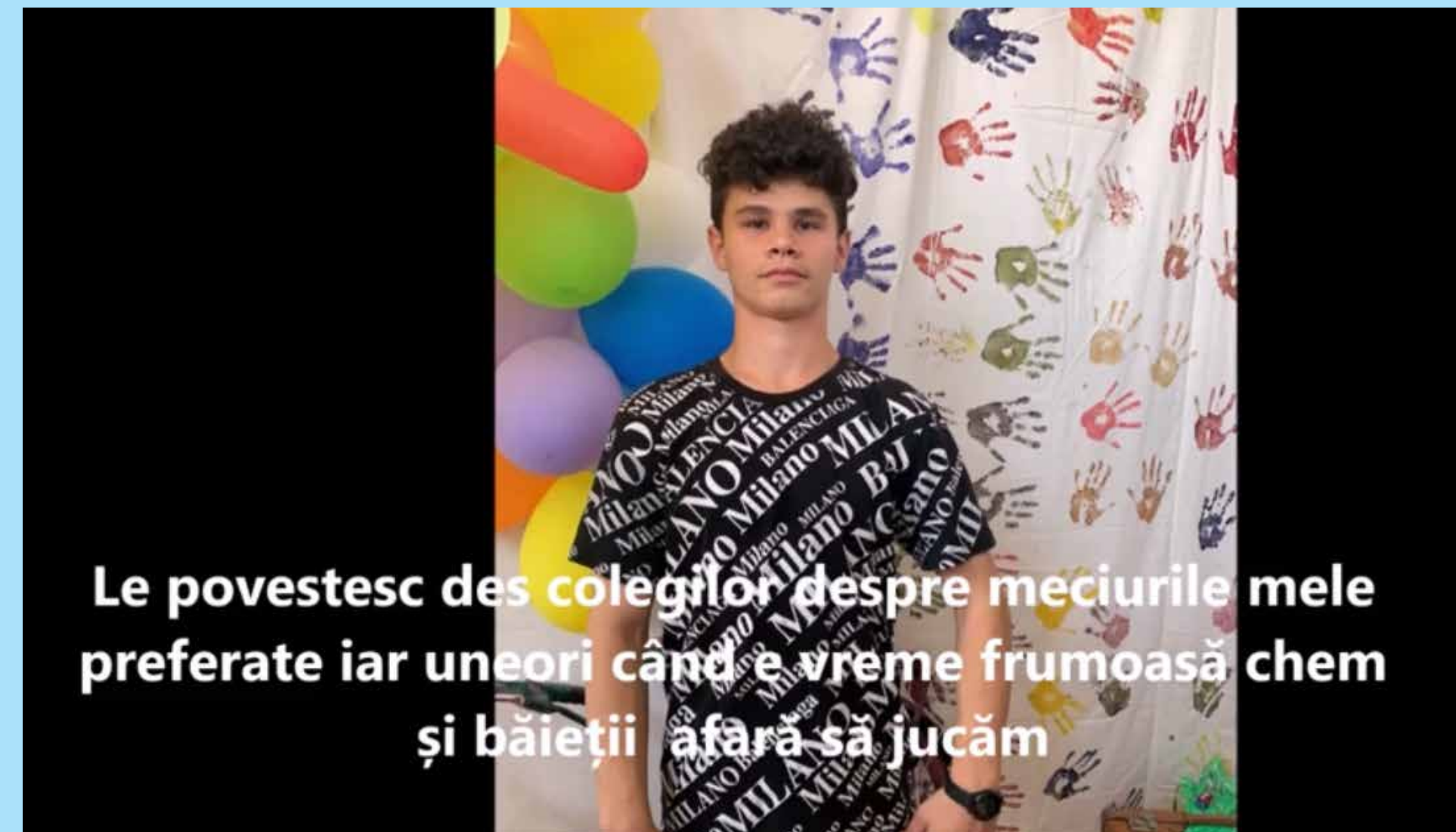
NICOLAE VALENTIN IORDACHE - *Un vis rotund* elev

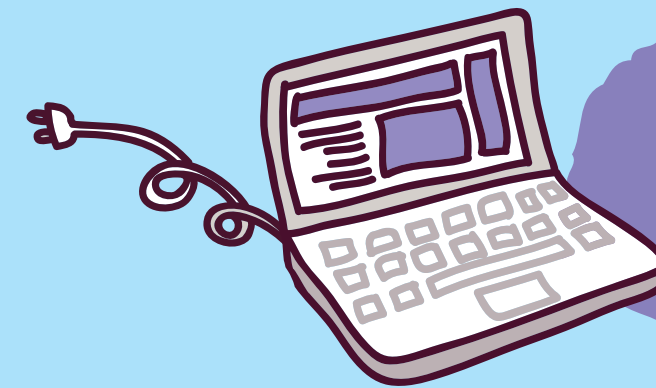
POVESTE DIGITALĂ
coordonată de Octavia Hulpoi

Sunt Vali și am 17 ani. Îmi place fotbalul foarte mult. Echipa cu care țin este Real Madrid, iar jucătorul meu preferat este Cristiano Ronaldo.

Acum sunt foarte fericit deoarece urmăresc cu multă pasiune Campionatul Mondial din Qatar. Le povestesc des colegilor despre meciurile mele preferate, iar uneori când e vreme frumoasă chem și băieții afară să jucăm. Fotbalul mă ajută să fac mișcare și să fiu creativ. Mă ajută și să-mi fac noi prieteni deoarece mulți băieți sunt la fel de pasionați ca mine. Poate într-o zi am să merg la un meci al echipei mele preferate din străinătate. Este visul meu să văd performanța pe un stadion mare.

MARIA RADU - Povestea familiei mele

elevă

POVESTE DIGITALĂ
coordonată de Octavia Hulpoi

Mă numesc Maria și am 14 ani. Îmi place să pictez și să desenez în același timp. În afară de pictat, ador să gătesc. Fac orice, însă în special dulciuri. Învăț la Școala Specială pentru Deficienți de Vedere și pot spune că mi-am format un grup de prieteni. Cu colegii încerc să mă înțeleg cât de cât, însă există câteva persoane la care țin mai mult. Materia mea preferată este desenele. Asta este ora la care pot arăta și la altă lume ce pot eu face.

Famila mea este compusă din mama, tata și două surori. Între noi ne înțelegem și încercăm să fim cât mai uniți. De obicei, când nu este tata acasă, mă refugiez în bucătărie și încep să gătesc, în special dulciuri. Nu am animal de companie, însă există o pisică în bloc pe care o mai hrănesc când o văd.

Îmi place să fiu independentă. Nu îmi place să depind de alții, iar persoanele care știu că nu-mi fac bine, le îndepărtez din viața mea.

Mi-aș dori ca societatea să se schimbe până nu este prea târziu și să devenim o lume mai bună.

ANONIM - Școala mea

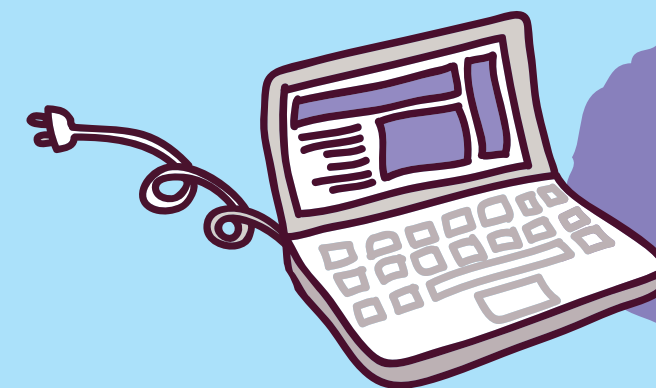
elev

POVESTE DIGITALĂ
coordonată de Octavia Hulpoi

Școala mea este o școală foarte mare, ea este împărțită în trei sectoare. În această școală învață și copii cu dizabilități, dar și copii normali.

Eu învăț despre materiale textile, liceul având profil de croitorie. Școala este păzită de agenți de pază. Datorită lor, școala noastră își poate păstra în siguranță toate bunurile din ea. Am 5 colegi și colege cu care mă înțeleg foarte bine, mai ales cu o colegă. Aceasta este școala mea!

IOANA ROXANA NANU - Povestea mea, pasiunea mea elevă

POVESTE DIGITALĂ
coordonată de Octavia Hulpoi

Mă numesc Nanu Ioana Roxana, sunt la Școala Deficienți de Vedere, București, în clasa a VIII-a A.

Hobby-ul meu este de a lucra cu hârtia, de a face decorațiuni de tot felul. Am prieteni atât la școală, cât și în mediul familial, acasă. De obicei îmi place să socializez cu prietenii.

Profesor: Te simți constrânsă?

Ioana: Nu mă simt constrânsă, prefer să fiu independentă, doresc să-mi dezvolt independența, doresc să capăt abilitățile de a mă descurca singură.

Profesor: Ai vrea să faci ceva și nu poți acum?

Ioana: În cadrul meseriilor, nu... la problema de vedere, dar sunt anumite probleme mici, pe care sunt constrânsă, nu pot să le fac, în cadrul sistemului...

SEBASTIAN COLȚIU
elev

POVESTE DIGITALĂ
coordonată de Octavia Hulpoi

Mă numesc Colgiu Sebastian, sunt la Școala Specială Gimnazială pentru Deficienți de Vedere, în clasa a VIII-a A. Am un frate mai mare, doi părinți. Hobby-ul meu este tehnologia.

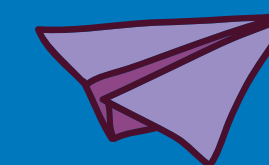
Profesor: De ce-ți place tehnologia?

Sebastian: Tehnologia îmi place pentru a asculta muzică, a căuta diferite clipuri.

Profesor: Prieteni?

Sebastian: Am o prietenă acasă.

LUCRĂM ÎMPREUNĂ PENTRU O EUROPĂ VERDE, COMPETITIVĂ ȘI INCLUZIVĂ

Proiect derulat de Asociația Asistență și Programe pentru Dezvoltare Durabilă – Agenda 21 în parteneriat cu Asociația Națională a Bibliotecarilor și Bibliotecilor Publice din România, Asociația Startlight Petra și Norsensus Mediaforum Norvegia cu sprijinul financiar Active Citizens Fund România, program finanțat de Islanda, Liechtenstein și Norvegia prin Granturile SEE 2014-2021. Conținutul acestui material nu reprezintă în mod necesar poziția oficială a Granturilor SEE și Norvegiene 2014-2021; pentru mai multe informații accesați www.eeagrants.org.

[www.agenda21.org.ro/vocea noastra conteaza](http://www.agenda21.org.ro/vocea_noastra_conteaza)

Facebook: VoceaNoastraConteaza

Proiect derulat de:

